

Montreālas Latviešu
Biedrības

ZIŅOTĀJS

ISSN 0227 - 2423

2002. GADA AUGUSTS

MONTREALA, KVEBEKĀ

54. GADA GĀJUMS

NR.8. (641.)

AH

KURZEMES CIETOKSNIS - CERĪBU CIETOKSNIS

Alberta Raidoņa runa Kurzemes cietokšņa atceres sarīkojumā 2002. g. 4. maijā, Čikāgā.

Mūsu šodienas sarīkojums, lai ir veltīts mirušajiem un dzīvajiem Kurzemes cīnītājiem - leģionāriem, kuŗi savās sirdīs nesa Latvijas brīvības sauli.

Katru gadu ap šo laiku, t. i., maija pirmā nedēļā, kādu nakti Kurzemē redzama un dzirdama kāda mistērija vai vizija:

dzirdama tāda kā ieroču sasišanās;

debess augstumos redzami tūkstoši kritušo kaŗavīru dvēseļu pulki un dzirdama tāda kā lidmašīnu rūkoņa;

zemi drebina milzīgas eksplozijas;

un gājējam vaigā cērtas tāda kā ložu krusa.

Tā ir Kurzemes cietokšņa ciņu atblāzma - vizija, ko redz tikai nedaudzi.

Ceļniek, ja tu kādreiz nokļūsti Kurzemē un eji pa tās taku, īpaši bijušo kauju frontes joslu, tad apzinies, ka šī zeme, pa kuŗu tu ej, ir svēta zeme, jo tā slacita kaŗavīru - varoņu asinīm.

Un ja tu tuvojies kritušo cīnītāju kapiem, kur atdusas viņu pišļi, noliec galvu vai nometies ceļos, pateicoties un godinot šos varoņus, kas atdevuši savas dzīvības, lai citi dzīvotu.

Bez viņu ziedošanās, varbūt, tu nebūtu dzīvs, bet tavi kauli trūdētu kaut kur Sibīrijas vergu nometņu bedrēs. Viņi izglāba tevi, ziedojot sevi.

Īsumā pieminēšu to, kā un kāpēc radās Kurzemes cietoksnis un kāpēc latvieši dzimtenē un svešumā to piemin ik gadus.

Kurzemes cietoksnis radās spontāni. Tas nebija iepriekš vācu armijas virspavēlniecībai izplānots, nedz paredzēts. Drīzāk otrādi. Vācu armija gribēja un arī mēģināja atkāpties tālāk cauri Lietuvai uz Austrumprūsiju. Ciešot visai lielus zaudējumus, tas viņiem neizdevās. Un bija jāpaliek uz vietas un jācīnās uz dzīvību un nāvi. Tās bija tās pašas divi vācu armijas: 16. un 18., kas pirms 3 gadiem tricicientempā ieņēma Baltijas valstis un nonāca līdz Ļeņingradai, zaudējot ap 70,000 kaŗavīru.

Cinoties Ļeņingradas pievārtē un Volchovas purvos, šim vācu armijām pievienojās latviešu spēki. Sākumā vairāki atsevišķi bataljoni un vēlāk sakoplektētā 19. divīzija, ko ietilpināja vācu 16. armijas 6. korpusā, kur vēlāk pievienojās arī 15. divīzija.

Jāpiemin, ka, atkāpjoties, vācu armija un abas latviešu divīzijas, sevišķi Veļikajas upes un apkārtnes frontē, bija cietušas lielus zaudējumus. Veļikajas krastos abas latviešu divīzijas 1944. g. martā cīnījās blakus viena otrai (tas notika pirmo reizi 2. pasaules kaŗā), tāpēc 16. marts ir izraudzīts kā Leģiona diena un tiek atzīmēts gan trimdā, gan Latvijā.

Jāpiemin, ka 19. divīzija piedalījās smagās atkāpšanās kaujās uz Latvijas zemes, sevišķi pie Lubānas, Aiviekstes, Cesvaines un, īpaši, pie Mores, kur tā iznesa kauju smagumu un tā izglāba vācu 18. armiju, kuŗai draudēja ielenkums, nogriežot tai atkāpšanās ceļu no Igaunijas.

Ir dzirdētas domas, ka neko labu nav devis un nebijis vajadzīgs ne Kurzemes cietoksnis, nedz vispārī Latvīešu leģions. Jāsaka, ka nekas nav tālāk no patiesības, kā šie argumenti. Ja nebūtu bijis Leģiona, krievi, ienākot, tūliņ visus latviešus būtu mobilizējuši Sarkanā armijā, kā viņi to darīja Latgalē, tikko to bija ieņēmuši. Bez kādām apmācībām tos tūliņ grūda pirmajās līnijās pret vācu kaulu zāģiem. Iesauc visus, gan jaunus, gan vecāku gada gājumus. Tātad latvieši būtu zaudējuši vēl vairāk cilvēku nekā leģio-

nā. Pie tam leģionā bija cerības mūsu ciņai, bet krievu armijā tādu nebūtu.

Vēl jāuzsver svarīgs fakts - leģions pierādīja, ka Latvija nebija labprātīgi pievienojusies Padomju Savienībai. Pateicoties Leģionam un Kurzemes cietoksmim, daudzi tūkstoši latviešu varēja izceļot uz Vāciju vai citur.

Kamēr Kurzemes cietoksnis turējās, dzīvas bija cerības arī latviešiem, ka Latvija būs brīva, bet līdz ar tā krišanu tās zuda. Atkāpjoties vācu un latviešu kaŗaspēks ienāca Kurzemē vēl neizbūvētās pozīcijās. Krievi tūliņ sekoja uz pēdām, lai izmantotu šo pārsteigumu un ieņemtu Kurzemi, bet tas viņiem neizdevās.

Vēlāk 6 lielkaujās krievi raidīja savas kaŗaspēka masas ar nolūku pārraut aizstāvju pozīcijās un ieņemt Kurzemi, arī tas viņiem neizdevās. Latviešu 19. divīzija savu sektoru noturēja un vairākas reizes tika cildināta vācu virspavēlniecības ziņojumos.

Un nāks laiks, kad cildinās pārcilvēcīgās Kurzemes ciņas, kuŗām kaŗa vēsturē nav piemēra. Līdzīgi seno grieķu Termofilu aizsāvējiem, kur lielā un varēnā Persija nevarēja tikt cauri šai aizai, kamēr nebija kritis pēdējais tās aizstāvis. Un tagad, pēc vairāk kā 2000 gadiem tur ir uzraksts: "Ceļniek, ja tu lasi iegravētos vārdus aizsāvēnās, tad padomā, ka mēs esam atdevuši savas dzīvības par savu tēvzemi." Šāds uzraksts būtu derīgs 19. divīzijas cīnītājiem.

Minot vārdu cietoksnis, mēs parasti iedomājamies kādu stipri nocietinātu vietu ar mūŗa sienām, bet Kurzemes cietoksnis tāds nebija. Tas bija būvēts no cilvēku augumiem, un izrādījās, ka tāds ir vēl stiprāks par mūŗa cietoksni. Tāpēc arī sarkaniem, neraugoties uz viņu milzīgo kaŗavīru un ieroču pārspēku, tomēr Kurzemes cietokšņa sienas neizdevās sagraut. Sešās lielkaujās viņa mēģināja izlauzt cietoksnim vārtus, bet tas neizdevās.

Kā jau minēju, sākumā gan bija domāts Kurzemes armijas atvilkt uz Austrumprūsiju, jo tās būtu labi noderejūšas Vislas upes frontē. Par to iestājās ģen. Guderians, ģen. Jodls un lieladmirālis Dēnics, teikdams, ka viņam vēl ir pietiekami lielo transporta kuģu, lai to izdarītu, bet Hitlers stingri noteica: "Das kommt nicht in frage!"

Kad Hitlers bija aizgājis pazemes valstībā un valdišanu pārņēmis lieladmirālis Dēnics, viņš tūliņ ķērās pie sava plāna realizēšanas - Kurzemes cietokšņa kaŗavīru pārvešanas uz Vāciju, lai tie nekristu krievu gūstā. Viņam bija vēl 28 lieli transporta kuģi, bet tiem trūka akmeņogļu. Dēnics griezās pie Zviedrijas, lai tā šim humanitāram mērķim pārdod akmeņogles, bet Zviedrija kategoriski atteicās ogles pārdot.

Līdz ar to Kurzemes cīnītāju liktenis bija izlemts. Gūstā uz Krieviju aizgāja 203 tūkstoši kaŗavīru. To starpā 42 ģenerāļi un 8,038 virsnieki (Vācu avotu ziņas). Un kā zināms, no Krievijas gūsta tikai nedaudziem laimējās atgriezties. Pēc vācu avotiem ziņas ir šādas: krievu zaudējumi Kurzemes cietoksni bija 90,000 kritušu; 300,000 ievainotu un 4,000 saņemti vācu gūstā. Vāciešu zaudējumi bija milzīgi: kritušu un ievainoti 248,650 kaŗavīru. Latviešu leģionāru - 3,500 kritušu.

Mūsu leģionāri bija darijuši savu, upurējot tēvzemei savas dzīvības - to dārgāko, ko cilvēks var dot. Viņi līdz pēdējam elpas vilcienam turējās pretī Staļina imperijas pārspēkam, lai novērstu mūsu dzimtenes otreizēju okupāciju, bet ienaidnieka pārspēks bija par lielu.

Pēc kapitulācijas pavēles daudzi latviešu leģionāri nepadevās gūstā, bet izvēlējās savu ciņu Latvijas mežos kā partizāni. To viņi darīja vairāk kā 10 gadu, ziedojot daudz dzīvību, cerot uz brīvu Latviju, bet cerības uz Rietumu palīdzību viņus pievīla.

Lai gan mūsdu cinitāji nesasniedza cerēto mērķi, tomēr ikviens latvietis šodien var būt lepns par varonīgajiem cinitājiem. Viņi ir pelnījuši atzinību, pateicību un mūžīgu slavu, jo viņi ar savām asinīm ierakstīja Latvijas vēsturē slavenākās lappuses. Kurzemes cinitāji dzīvos mūžīgi, jo varoņi nemirst. Tie dzīvo arī pēc nāves! □

=====

LATVIEŠU SĀPJU DIENAS UN KRITUŠO KAŅAVĪRU ATCERE LOMMELĒ, BEIĢIJĀ

Ši gada 16. jūnijā tautieši no Latvijas, Vācijas, Beļģijas un Holandes pulcējās svētbrīža dievkalpojumā Lommeles kaņavīru kapos. To vidū bija Latvijas vēstnieks Beļģijā un Luksemburgā Aivars Groza. Svētbrīdi vadīja mons. Pēteris Dupats un diakoni Klāvs Bērziņš un Jānis A. Jerumanis. Sprediķi teica diakons Bērziņš, liekot akcentu, galvenokārt, uz mīlestības bausli. Kā 14. jūnijā aizvestie, tā mūsu kaņavīri sevi upurēja Tēvzemei, zemei, ko viņi milēja. Lūgšanu teica diakons J. A. Jerumanis. Svētību kopīgi deva visi 3 garīdznieki.

Savā uzrunā Latv. Nac. Komitejas priekšsēdis Dr. J. Jerumanis pieminēja kāda izsūtītā rakstīto novēlējumu 1941. gada jūnija ešalonā: "Mēs tūkstoši aizbraucām. Tautas stīprums nezudis. Tēvzeme neies bojā. Tā būs stipra, ja palikušie ziedosies un to turēs augstu pāri savām personīgām interesēm. Jāpugūpu vietā iedeziniet uguni sirdī un ligošanas vietā lai skan kaujas dziesmas. - Gādājiet, lai arī mēs vēl redzam dzimto zemi. Bet visvairāk gādājiet par to, lai viņa būtu tāda, ka tur būtu prieks atgriezties." Un viņš turpināja: "Cerība un ticība Latvijas pastāvēšanai, latviešu tautas gara stīprumam deva spēku nelūzt, izturēt un atgriezties. Kā liecina jaunākie arhīvu materiālu pētījumi, kas sakopoti 2001. g. jūnijā iznākušajā grāmatā "Aizvestie", vienā naktī (1941. 14. 6.) no Latvijas izsūtīja 15.424 cilvēkus. 5.420 no tiem tika ieslodzīti soda nometnēs, pārējie - izsūtīti piespiedu nocietinājumā, galvenokārt, uz Krasnojarskas apgabalu. Ceļā miruši 32 izsūtītie, vecākajam no tiem bija 76 gadi, bet jaunākais, kuŗš mira 20. jūnijā, bija Stendes stacijā 14. jūnijā dzimušais Arvīds Baumanis. Kopīgais bojā gājušo skaits ir 6.042, no kuŗiem soda nometnēs miruši 3.406, bet nometinājumā - 1.939 izsūtītie.

Tāda ir 1941. g. 14. jūnija drausmīgā statistika. Taču padomju režīma represijas sākās jau daudz agrāk. Šis pirmais - Baigais gads latviešu tautai prasīja ap 34.000 upuŗu, kas deva motivāciju mūsu leģionāru varonīgai aizstāvēšanās cīņai, lai nenotiktu otreizējā okupācija. Kaut mūsu leģionāri palika cīņa neuzvarēti, liktenis bija lēmis, ka padomju vara mūs okupēja atkal uz ilgiem gadiem un apcietināšanas, slepkavības un deportācijas turpinājās. Lielākās deportācijas, kuŗās tika aizvesti 42.133 latviešu, notika 1949. g. 25. martā, bet visā padomju okupācijas laikā Latvija zaudēja 325.000 cilvēku. Tas ir mūsu holokausts, ko mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

Nupat dzirdējam balsi no izsūtīto ešalona. Vai esam sekojuši izmisuŗai saucēja balsij? Vai esam veicinājuši viņu atgrieŗanos? Vai esam pretimnākoŗi tiem, kas atgrieŗas? Diemžēl, daudziem no tiem jāstaigā no "Poncija pie Pilāta" dēļ palīdzības. Nupat, būdams Latvijā, lasīju "Die-nā" šādu iepriecinoŗu ziņu par Eiropas Padomes Parla-mentārās asamblejas 23. aprīli pieņemto rezolūciju, kuŗā asi kritizēta Krievija par cilvēktiesību neievēroŗanu, minoritāŗu diskriminēŗanu un par saistību nepildīŗanu pret Baltijas valstīm. Krievijai tiek aprādīts, ka tā nav atdevusi atpakaļ diplomatiskos īpaŗumus, kuŗus tā piesavināŗas pēc Baltijas valstu okupācijas 1940. g. un ka tā nav izmaksāju-si kompensācijas no šīm valstīm deportētajiem un viņu pēcnācējiem. Tas ir sāpīgs Eiropas pretsitiens Krievijai,

kas prasa savas nepamatotās tiesības. Baltieŗi ar gandari-jumu uzņem ņo Eiropas padomes rezolūciju. Turpreti ir notikumī, kas mūs apbēdina. Latvijas presē lasām, ka sa-karā ar 16. martu, kas ir krituŗo leģionāru piemiņas diena, ir bijuŗas apcietināŗanas, kā arī atseviŗķu Aizsargu organi-zācijas biedru arestēŗanas pie Brīvības pieminekļa un ci-tās vietās Rīgā. Tāpat traucējumi notika 25. martā - depor-tāciju atzīmēŗanas dienā. Turpreti, krievi, kas atzīmēja 22. aprīli Leņina dzimŗanas dienu, netraucēti pulcējās vietā, kur kādreiz bija viņam piemineklis. Tāpat 9. maijā krievi staigāja pa ielām formas tērpos, apkāruŗies ar apbalvoju-miem un pēc tam pulcējās pie sava Uzvaras pieminekļa Pārdaugavā. Viņus neviens netraucēja. ņo notikumu paradokss nav nedz aptveŗams, nedz izskaidrojams.

ņodien visi, kas gadu no gada uzticīgi pulcējamies ņinī vietā, kaut mūsu rindas kļūst retākas, kas ir tas spēks - enerģijas avots, kas mūs mudina to darīt, varam droŗi at-bildēt - ņi spēka avots ir tēvzemes mīlestība. Tas ir tas pats avots, kas sauca mūsu kaņavīrus uz cīņu - neŗēlojot pat visu dārgāko - savu dzīvību.

Lai ņis krāŗšpāis vainags un sarkanbaltsarkanie ziedi, kuŗus ir sarūpējusi DV Centrālās valdes uzdevumā Men-chenes-Gladbachas DV nodaļa, un rotājuŗi leģionāru atdu-sas vietas, un uz debesīm raidītās lūgŗanas, apliecina mū-su uzticību Latvijai un viņiem, kas kalpoja tēvzemei, vienalga kādās pasaules zemēs tie atdusās. Nolieksim ze-mu mūsu galvas to tūkstoŗu deportēto upuŗu priekŗā, ku-ŗu vienīgais "pārkāpums" bija tēvzemes mīlestība. Dievs, svēti Latviju!"

Pēc svētbrīža sekoja kopējas pusdienas Kempenhof restorāna zālē. □

J. J.

+++++

APSLĒPTA UN PATIESA DRAUDZĪBA

Iekārtotu mērķu sasniegŗšanai starp ideoloģiski pretē-jām valstīm izveidojas apslēpta draudzība. ņkietami tās lie-kas draudzīgas, bet patiesībā tās ir ienaidniecies.

ņāda apslēpta draudzība izveidojās starp Vāciju un Pa-domju Savienību, kad 1933. g. Vācijā varu pārņēma Hit-lers. Padomju Savienība aģitēja uz pasaules revolūciju, ko cerēja sasniegt ar jaunu kaŗu. Vācija, savukārt, cerēja "no-mazgāt Versaļas kaunu"(Versaļas miera līgumu), arī to sasniedzot ar jaunu kaŗu. Padomju Savienība Vācijai snie-dza milzīgu ekonomisku un militāru palīdzību, nododot tās rīcībā savā teritorijā lidlaukus un tanku apmācību po-ligonus. Leņigradas rūpnīcā būvēja zemūdenes, piegādā-jot degvielu, pārtiku utt. Kā zinām, abu draugu starpā sā-kās asiņains kaŗš, kas prasīja miljoniem cilvēku dzīvību vi-sā pasaulē. Padomju Savienības izlūks - pārbēdzējs Vik-tors Suvorovs rakstu "Vai Hitlers ir Lielā Tēvijas kaŗa da-lībnieks?" publicēja pasaules presē, arī mūsu Neatkarīgā.

Pavisam cita un patiesa draudzība izveidojās starp tik-ko nodibinājuŗos Latviju 1918. 18. 11. un Franciju. Aris-tīds Briāns (1862-1952) parlamentā aicināja atzīt tikko no-dibinājuŗos Latvijas valsti, paskaidrojot, ka latvieŗi ir sena kultūras tauta un tā ir cienīga ieņemt savu vietu pasaules tautu saimē. Tas arī piepildījās. Francijas parlaments no-balsoja par Latvijas valsts atzīŗanu. Savukārt, marŗals Fer-dinands Foŗs (1851-1929) un ņorŗs Klemanso (1841-1929) lika ņķērŗķus sakautās vācu armijas bandām ceļā uz Balti-ju, lai tur atjaunotu muŗniecību.

* visu ieroču ņķīru Francijas kaŗa akadēmijās Latvijas armijas virsnieki smēlās militārās zinības.

* Latvijas kaŗaflotei Francija uzbūvēja 2 zemūdenes - Ronis un Spīdola, ar kuŗām okupanti nemācēja rīkoties, tamdēļ saspridzināja.

* Latvijas armijas apmācībās bieži iepazīstināja ar franču armijas cīņu epizodēm I pasaules kara laikā.

* Lai iepazītos ar franču militāro literatūru, Latvijas kaŗaskolā mācīja franču valodu.

Trīsdesmito gadu sākumā Herberts Cukurs lidoja uz Kurzemes seno koloniju - Gambiju, piedzīvojot nopietnu klizmu. Tur viņam brālīgi palīdzējuši franču lidotāji.

Francijas - Latvijas attiecībās vienmēr bijušas patiesi un nelielu draudzīgas un tādas pastāvēs arī turpmāk.

□

Hermanis Pakulis (89)

Jaunpiebalgā, Latvijā

+ + + + +

DAUGAVAS VANAGI

50. DV CV VALDES SĒDE AR SKATU UZ VIENOTU ORGANIZĀCIJU

DV priekšnieks ar 2003. gada 1. janvāri būs Juris Augusts

DV CV 2002. g. kārtējā darba sēde, DV ASV valdes izkārtojumā, notika no 15. - 17. jūlijam Milvoku latviešu namā, Milvokos, Viskonsinas pavalstī, ASV. Sēdē piedalījās DV priekšnieks V. Plūdons, DV ASV vanadzū priekšniece S. Melkere (ar DV vanadzū priekšnieces R. Kauguras pilnvaru), valdes locekļi - J. Augusts un Z. Jirgens (DV ASV), C. Bogdanovičs (Austrālija un Zviedrija ar pilnvaru), V. Dāboliņš un A. Kalupnieks (Kanada) un DV ģenerālsēkretārs P. Vanags (ar Anglijas un Vācijas pilnvarām). Kā viesi piedalījās PBLA valdes priekšsēdis J. Kukainis, DV Latvijā valdes priekšsēdis J. A. Krūmiņš, ALA pārstāvis E. Krūmiņš un Latvijas Aizsardzības ministra Ģ. Kristovska pārstāvis atv. ASV jūras kapteinis I. Krasts un vēl citi DV ASV valdes locekļi un darbinieki.

Trīs dienu intensīvā darbā pārrunāja daudzus aktuālus jautājumus un nākotnes darba plānus. Pieņēma DV C valdes Vēstījums 2002. gadā, rezolūcijas un lēmumus, sekojošā secībā:

DV CV vēstījums 2002. gadā

Savu apskatu "Kam izdevīgi apmelot latviešu leģionārus?" Atis Skalbergs noslēdza ar secinājumu: "Mums ir naidīgas visas okupācijas, mums naidīgi ir visi fašisma veidi (sarkans, brūns vai melns)". Mums nevajag ne komunistisko, ne nacistisko ideoloģiju. Ausgtāk par visu latvietim ir Latvijas brīvība un neatkarība!

Lai saglabātu latviešu kaŗavīru piemiņu un godu, Daugavas Vanagu organizācijas Centrālā valde 1970. gadā nāca klajā ar "Latviešu kaŗavīrs Otrā pasaules kara laikā" 1. grāmatu, grāmatu sēriju noslēdzot 1993. gadā ar 11. grāmatu. To papildināja šogad izgatavotā filma "Taisnība par Latviešu Leģionu". Ar to uzcēla neiznīcināmu vēstures pieminekli mūsu varonīgajiem kaŗavīriem, kuŗu godu un piemiņu ir centušies iznīcināt latviešu tautas un Latvijas valsts nelabvēļi. Gūsta smagajos apstākļos Cedelgemā latviešu leģionāri 1945. gada 28. decembrī nodibināja Daugavas Vanagu organizāciju, sev par uzdevumu liekot: Apvienot un pulcēt latviešus tautas kopības saglabāšanai, atbalstīt grūtībās esošos un cīnīties lai atjaunotu un tagad - uzturētu latviešu tautas brīvību un Latvijas valsts neatkarību kā ikdienas pienākumu.

2002. gadā, DV 10. Globālo Dienu ietvaros, pārveda uz Latviju un nodeva Latvijas Kara mūze-

jam glabāšanā DV tradīciju karogus, kā apliecinājumu par DV atgriešanos tēvzemē. Tajā pašā gadījumā parakstītā Konkorda (sadarbības) deklarācija bija norāde sadarbības veidošanai ar DV saimi Latvijā; bet daudz vēl darāms.

Lai ar drošu pārliecību varētu apliecināt, ka mūs vieno Cedelgemas gars un esam vienota organizācija visos darbošanās principos un pārliecībā, vēl daudz darba jāveic. Mums ir jānoraida viss, kas mūs šķeļ. Apziņa, ka esam pilnvērtīgi vienoti, palīdzēs veidot sekmīgāku palīdzības darbu un nodrošinās iesaistišanos arī politiskā dzīvē, lai aktīvi piedalītos tautas un valsts nākotnes veidošanā.

Vienotība Daugavas Vanagu un biedru attiecībās veicinās organizācijas augšanu un izveidošanu par nacionāli-politisku spēku Latvijā.

DV organizācijas nākotnes nodrošināšanai, pastiprinātā veidā jāturpina atbalsta sniegšana Daugavas Vanagu jaunatnes un vanadzēnu darbības veidošanai un veicināšanai.

Uzsvērti lielāku vēribu pievērsīsim Lestenes Brāļu kapu un piemiņas sienas nobeigšanai. Ar to tad pilnībā apliecināsim savu pateicību un cieņu mūsu kritušajiem varoņiem.

Politiskās darbības laukā turpināsim līdzināt ceļu Latvijai uz NATO un Eiropas Savienību.

Latviešu tautas un Latvijas - mūsu tēvzemes nākotnei, neviens darbs un neviens upuris nevar būt par lielu! Dievs, svētī Latviju!

DAUGAVAS VANAGI, SASAUKSIMIES!

DAUGAVAS VANAGU CENTRĀLĀ VALDE

2002. gada 15. jūlijā

+ + + + +

Rezolūcijas

1. DV Vanagu Centrālā valde uzskata, ka videofilma "Taisnība par Latviešu leģionu" ir faktiski un tehniski augstas kvalitātes, bet ir nepieciešams vēsturisko faktu turpinājums - nacionālo partizānu kustības iemūžināšanai.
2. Daugavas Vanagi, kopš dibināšanas dienas Cedelgemā 1945. gada 28. decembrī, par savu mērķi ir ņēmuši apņemšanos savās rindās pulcināt latviešus - tautas kopības saglabāšanai. Tas nozīmē, ka mums jāstrādā un jādarbojas tā, ka ikvienam, kam tuva latviešu tauta un Latvija, tāda iespēja tiktu dota un veicināta. DV valdēm ir jāveicina šo tautiešu iesaistišana organizācijā. Nedrīkst radīt tādas apstākļus, kas tiem šādu iespēju liegtu, uzstādot grūti izpildāmas prasības un noliekot termiņus. DV CV aicina DV Latvijā valdi novērst iepriekš minētos apstākļus un aicināt savās rindās stāties visus latviešus Latvijā, kas vēlas darboties Daugavas Vanagu organizācijā iepriekš minēto mērķu ietvaros. Tālāk aicina DV Latvijā valdi iespējami isākā laikā izveidot sadarbību ar visām DV organizācijas vienībām visā pasaulē, respektējot viņu lēmumus. Izjūtot oficiālas informācijas trūkumu par DV Latvijā darbību un nākotnes plāniem, griežas pie DVL valdes ar aicinājumu - ievadīt iespējami ciešu sadarbību un domu izmaiņu, kā tas paredzēts Valmierā parakstītajā DV CV un DVL Konkorda deklarācijā.
3. DV Centrālā valde patreizējās darbības un atbalstu ietvaros, aicina visas DV vienības, iespēju robežās, sniegt materiālu atbalstu DVL vadītām vanadzēnu nometnēm. Tāpat aicina atbalstīt tās DV Latvijā nodaļas, pie kuŗām pastāv vanadzēni.
4. Daugavas Vanagu Centrālā valde aicina visas DV zemes, apvienības, nodaļas un kopas nenovirzīties no Dau-

gavas Vanagu organizācijas pamatdarbības noteikumiem un mērķiem.

5. Latvijas neatkarība var tikt nopietni iedragāta, ja Latvijas Republikas 8. Saeimas vēlēšanās kreisā novirziena partijas ir sekmīgas.

Tamdiēļ Daugavas Vanagu Centrālā valde griežas ar aicinājumu pie katra Latvijas pavalstnieka, bijušās trimdas zemēs un Latvijā, kuŗiem rūp neatkarīga, nacionālpolitiski un saimnieciski spēcīga Latvija, neatturēties, bet piedalīties 8. Saeimas vēlēšanās un balsot par kādu centra, vai no centra pa labi partiju.

6. Daugavas Vanagu Centrālā valde savā 2002. gada sēdē, Milvokos, ASV, tika informēta un iepazīstināta ar Lestenes Brāļu kapu projekta, līdz šim ļoti sekmīgiem izbūves darbiem. To varēja panākt ar ziedotāju lielo atbalstu un projekta trīs vadošo personu nelokamo interesi kapu iekārtošanā.

Daugavas Vanagu Centrālā valde izsaka lielu paldies Nikolajam Romanovskim, Oskaram Skreijam un Dzintrai Mihailovai par viņu pašai ziedotāju darbu un lielo laika ieguldījumu Lestenes Brāļu kapu izveidošanā.

Lēmumi

7. a) Daugavas Vanagu Centrālā valde saņēma informāciju no DV ģenerālsēkretāra, ka DV priekšnieka vēlēšanām ir rakstiski pieteikts tikai viens delegātu sapulcēs nominēts kandidāts - Juris Augusts.

DV CV 1996. gada sēdes lēmums (protokols Nr. 44) nosaka, ka, ja ir tikai viens kandidāts, tad nav jāizved vēlēšanas.

Vadoties no iepriekš minētā, Daugavas Vanagu Centrālā valde apstiprina Juri Augustu kā nākamo DV priekšnieku un DV CV priekšsēdi. Viņam pienākumi jāuzņemas ar 2003. gada 1. janvāri.

7. b) Daugavas Vanagu Centrālā valde saņēma informāciju no DV ģenerālsēkretāra, ka DV vanadžu priekšnieces vēlēšanām ir rakstiski pieteikta tikai viena vanadžu salidojumos nominēta kandidāte - Silvija Bērziņa. DV CV 1996. g. sēdes lēmums (protokols Nr. 44.) nosaka, ka, ja ir tikai viena kandidāte, tad nav jāizved vēlēšanas.

Vadoties no iepriekš minētā, DV CV apstiprina Silviju Bērziņu kā nākamo DV vanadžu priekšnieci un DV CV vanadžu nozares vadītāju. Viņai pienākumi jāuzņemas ar 2003. g. 1. janvāri.

8. Daugavas Vanagu Centrālā valde atkārtoti izsaka pateicību Valdim Kursietim par apzinīgi un godprātīgi veikto darbu, vadot DV CV pārstāvniecību Latvijā.

9. Daugavas Vanagu Centrālā valde aicina visus pieturēties pie vienveidīga vārda "Cedelgema" rakstības.

10. Daugavas Vanagu Centrālā valde nolēma izdot pamarku Gunāra Astras 15 gadu nāves dienas atcerei.

11. Ievērojot Daugavas Vanagu organizācijas biedru skaita pakāpenisko samazināšanos, liela vēriba jāvelta pārkārtojumiem nākotnē, lai organizācija varētu turpināt celmsmīgo darbu sabiedrībā, veicinot kopību un latviešu kultūras pastāvēšanu. Norāda DV CV iekšējās informācijas nozarei izveidot speciālu komisiju, kas nopietni iztirzātu šo jautājumu un sniegtu ierosinājumus nākotnes darbam.

A. Kalupnieks,
DV CV sekretārs

+++++

VĒSTULES DV STRĪDUS ĀBOLA LIETĀ

II

PATIESĪBA PAR "APNERIEM"

Deviņdesmitajos gados Kristīna Vaisvele, ASV, novēlēja NDV viņai piederošo zemi un māju "Apneri" Latvijā. Padomju okupācijas laikā ēkas nebija koptas un zeme

atstāta novārtā. Nac. DV ziedojumu pieņēma ar pateicību, jo redzēja tā vērtību DV darba nākotnes attīstībā. Īpašuma atjaunošana dzīvošanai, zemes apstrādāšana un kopšana prasīja lielu personīgā darba un līdzekļu ieguldī. Daudzi rietumvalstīs mītošie vanagi un vanadzē ziedojumiem atbalstīja NDV iecerēto mērķi - Apnerus izveidot par atpūtas un nometņošanas vietu vanadzēniem un trūcīgajiem bērniem, sporta un nacionāliem audzināšanas posmiem mījoties ar piemērotiem uzkopšanas darba iesaistījuma posmiem.

Pienākumiem un izdevumiem vairojoties un nesaņemot Rietumu DVCV un atsevišķo DVZV morālo un materiālo atbalstu, NDV biedri un entuziasti, lai saglabātu "Apnerus" kā tādus un to tālāko veidošanos, ar personīgo līdzekļu un darba ieguldījumiem izveidoja akciju sabiedrību, apzinoties, ka šie ieguldījumi nekad personīgo peļņu nedos. Šis izšķiršanās sekās tagad LDV aprūpē nodotais īpašums ir izveidojies par priekšzīmīgu nometnes vietu bērniem un jauniešiem: uzceltas nojumes nodarbībām, nolīdzināts laukums sporta nodarbībām, uzbūvēta pirts.

Sešu gadu laikā vasaras mēnešos divu nedēļu atpūtas posmos tur svaigā gaisa atpūtā, latviskā vidē un draudzībā ir vadījuši vairāk kā tūkstošus latviešu jauniešu.

Par to vislielākā pateicība pienākas "Apneru" projekta sākuma "vilcējam" A. Kalvānam, tagadējai LDV vanadžu priekšniecei Daigai Purvēnai, kā arī visiem tiem ticīgajiem Nac. DV Latvijā biedriem un atbalstītājiem, kuŗi darbojušies gan darbu talkās, gan nometņu nodarbību vadīšanā un aprūpē; gan arī tiem nesavtīgajiem ziedotājiem visās pasaules malās, kuŗi dāsni atbalstījuši "Apnerus" kā pamata viertu Latvijas jauno vanadzēnu veidošanai un ieaugšanai lielajā DV saimē bez naida un aizspriedumiem, lai kļūtu par nacionālas Latvijas pamatni nākotnē.

Uz akciju sabiedrību domas Latvijas laikā veiksmīgi veidojās kooperatīvi, trimdā - krājsabiedrības, nami, Gaŗezers. Ir arī piemēri pašā DV organizācijā. Būtu vēlams, ka DVCV un tās ietekmētās zemju valdes beidzot apjaustu, ka ne mākslīgi radītā, līdzekļos prasīgā DV pārstāvniecība ar algotiem darbiniekiem Rigā veidos latviešu tautas nākotni, bet gan jaunā paaudze brīvprātīgo darbinieku vadībā.

"Apneri", pašu DV biedru akciju īpašums, ir dzīva mājas un atpūtas vieta latviešu jauniešiem. Par to vislielākais paldies ir Kristīnai Vaisveles kundzei, ASV, kuŗa ar savu ziedojumu deva iespēju sapņiem kļūt par īstenību. □

Verners Cinis,
Kičinerā, Kanadā

LĪGO, LĪGO NO APNERIEM

Jāņu dienas sveicienus un lielu paldies par mūsu nometnes abalstu Jums sūta Ivars Bahmanis. Esmu Cēsu 2. pamatskolas 9. klases skolnieks no "Apneri" nometnes. Kopā ar brāļiem Alvi un Valtu nometnē piedalāmies otro gadu. Mana mamma Jautrite nometnē ir audzinātāja un sporta skolotāja.

Atbraucot uz Apneriem, bijām patikami pārsteigti, jo te viss ir ļoti izmainījies, salīdzinot ar pagājušo gadu. Ma-

zākajiem bērniem uzbūvēti 2 koka namiņi, namiņš skolotājiem un pirtīņa, kuŗā es šodien pirmo reizi pēros ar paša sagatavotām bērzu slotām. Vakar strādnieki pabeidza Gauču ezerā būvēt jaunu steķi mūsu laivai, lai to varētu laist ūdenī. Bija citi interesanti notikumi. Visi nometnes dalībnieki mežā lasīja zemenes Līgo dienas pusdienu saldajam ēdienam. Šī ogošana bija nometnes meistarsacīkstes. Tajās uzvarēja mans brālis Valts. Dažādas sporta sacensības nometnes laukumā notiek katru dienu. Visiem patiek stafetes ar neparastiem uzdevumiem. Interesanti ir dažādie konkursi.

Rīta darba cēlienā mēs strādājam pie eglīšu un pilādžu alejas stādīšanas, pļavas sagrābšanas, sakārtojam savu sporta laukumu, palīdzam virtuvē un dežūrējam nometnē.

Vakar, Līgo svētkos, pie mums bija stiprs lietus, taču tas neiztraucēja ligošanu. Dziedājām ligo dziesmas, cepām ugunskurā desiņas un mielojamies ar Jāņu sieru. Gulēt gājām tikai tad, kad bija uzaususi rīta gaisma. Šodien mūsu nometni apciemoja D. Vika kungs, Daugavas vanags no ASV, un Latvijas radio korespondente Ingrīda Ābola, vairāki bērnu vecāki, arī mans tētis. Parādījām viņiem mūsu iestādītās eglītes un citus paveiktos darbus.

Nometnē bija iespēja iepazīties un iedraudzēties ar bērniem no citām Latvijas pilsētām. Ar vislielāko prieku piedalos "Apneri" vanadzēnu nometnē un saku paldies Jums par Jūsu atbalstu.

Ar sirsnīgu sveicienu,

Ivars Bahmanis.

+ + + + +

ARVIEN VĒL CIENU LEO ŠVARCU!

Neesmu pārliecināts, ka domstarpībām un uzskatu dažādībām ir kāds sakars ar cieņas iegūšanu vai zaudēšanu, un, ja tā būtu, kā to savā rakstā "Daži jautājumi Skrastīņa kungam..." nobeigumā norāda mans oponents un žurnālists Leo Švarca kungs ar piezīmi "Skrastīņu Induļa bijušais cienītājs", tad jau mums būtu jānīst puspasaulē tikai tāpēc, ka visi nedomā tāpat kā mēs. Man tik diskutēt un palauzt šķēpus ar tādiem, kas aizstāv savus uzskatus, tos balstot uz objektīvas, abpusējas informācijas un, ētikas labad, min arī informācijas avotus, kā to parasti dara lielā prese, ieskaitot TV raidījumu "60 minūtes". Vienpusīga informācija parasti tiek vērtēta par subjektīvu, pie tam vēl, ja raksta autors ir biedrs organizācijā, kuŗu viņš aizstāv. Runājot par DV organizāciju Latvijā, daļu, kas jau pievienojusies DVL, un otru, lielāko pusi, kas no pievienošanās vēl arvien atturās, skaitļi, kas ņemti no abu informācijas avotiem, runā šādu valodu: DVL rindās pārrēģistrējušies tikai 2170 biedru vai 45 % no visa agrākā LDV un NDV kopējā 4789 biedru skaita. Vairākums, 2619 vai 55 % vēl nemaz, dažādu, šķiet, pamatotu iemeslu dēļ, nav pārrēģistrējušies tā dēvētā apvienotā DVL organizācijā. Kā tā var būt apvienota, ja tikai 45 % no visiem bijušajiem DV biedriem tajā iestājušies? Tā tad vairākumam kaut kas grauz acis un spiež sirdi, tikai žēl, ka DVL valde un daļa DV daļu ārpus Latvijas nevēlas pajautāt atturības iemeslus, nosaucot visus, kam domas dalās ar DVL valdi, par nemierniekiem un naida cēlējiem. Tas lasāms gandrīz katrā DVL izdotajā žurnālā, pat atņemot tiem tiesības saukties par Daugavas Vanagiem, ja vispār tas atbilst pirmajiem, nesagrozītiem statūtiem. Īsta demokrātija, kur mazākums (2170) uzspiež savas, bēdīgi slavenajā 9. marta konferencē uzstādītās prasības vairākumam (2619) DV biedru.

Gauzām pārspīlēts ir mana oponenta vērtējums par lielās DVL delegātu sapulces Rīgā 9. martā "bistamo situāciju", kur katru brīdi varēja sagaidīt kādas komunistu organizācijas mēģinājumus to izjaukt un tādēļ esot bijusi ne-

pieciešama Latvijas Zemessardzes klātbūtne ar ierašanos formas tērpos. Šāds gājiens ar Zemessargu iesaistišanu kādas mierīgas sabiedriskas organizācijas delegātu konferencē jau pats par sevi izvirza šaubas, ka rīkotājiem kaut kas nepiedienīgs bijis aiz ādas. Šis, Leo Švarca kunga nepamatotais spriedums par kaut kādu iespējamu nemiernieku iejaukšanos konferencē ir maldīgs aizbildinājums, kas stāv tālu no patiesības. Zemessardzes neatļauto piedalīšanos formas tērpos sabiedriskas organizācijas saietos smagi nosodīja Latvijas Republikas Nacionālo Bruņoto spēku Rīgas garizona komandants plkv. ltn. V. Pozņaks, nosūtot faktu konstatējumu Rīgas garizona priekšniekam plkv. J. Vectirānam un Aizsardzības ministrijas valsts sekretāram E. Rinkēvičam. Citēšu tikai dažas rindas no plkv. ltn. V. Pozņaka ziņojuma Aizsardzības ministrijai un Rīgas garnizona priekšniekam plkv. J. Vectirānam: "Šā gada 9. martā, plkst. 10:00, Latvijas kara mūzeja telpās Nr. 17 notika sabiedriskās organizācijas 'Daugavas Vanagi' konference, kuŗu vadīja A. Kalvāns. Pirms konferences sākuma tās organizators A. Kalvāns (personisko motīvu vadīts) nolēma pastiprināt pašākuma norises drošību, iesaistot 'Daugavas Vanagu' biedrus - ārrindas Zemessargus apsardzes funkciju veikšanā, jo pēdējie uz konferenci bija ieradusies kaŗavīru tērpos." Vai šāda izdarība neatgādina "zilo cepuru" laiku?

Te atklāts jautājums manam oponentam: kas tad isti vada DVL - kungs Aleksandrs Kalvāns vai kungs Jānis Krūmiņš, jo DVL valdes priekšsēdis ir J. Krūmiņš, un viņš bija klāt šajā konferencē, bet gauzām maz viņš sevi pierādīja par DVL vadītāju un vēl mazāk bija dzirdama viņa balss. Arī apbalvojumus pasniedza persona, kuŗai tas nebija jādara, jo tur bija klāt pats DVL valdes priekšsēdis. Jau sen meklēju atbildi jautājumam, kāpēc iepriekšējais DVL valdes priekšsēdis, patriotiskais un labi ieredzētais un vairāku grāmatu autors Visvaldis Lācis sabija jaunajā amatā tikai dažus mēnešus. Viņš redzēja, ar kādiem brāļiem sasējies? Varētu piekrist cienījamā žurnālista norādījumiem, ka DVL konferencē varēja piedalīties tikai tie, kas bija pārrēģistrējušies, jo tā nebija visu DV konference, vai citiem vārdiem - "izredzētie", bet tas gan attiecas uz tiesībām piedalīties vēlēšanās, jo tur bija arī klausītāji un novērotāji, pat no ārzemēm, kas nepiederēja pie DVL. Vai tad tiem bija lielākas tiesības tur būt, kā pašiem Daugavas vanagiem Latvijā?

Nekādi nevaru arraisnot trešo personu - J. Poča un J. Frišvalda vārdu iesaistišanu mūsu abu diskusijā. Kāds viņiem sakars ar to? Tāpat nespēju saprast mana oponenta rakāšanos pa A. Kalvāna pagātni, to saistot ar kaut kādu mantu piesavināšanos, it kā par zagšanu un cietumā sēdēšanu. Ar nepārliecināmu attaisnojumu Švarca kungs norāda, ka tajā, komunistu laikā jau visi esot zaguši. Kā viņš to zina un vai tiešām zaga visi? Tas ir pieņēmums bez pierādījuma, un kā viņš zina, ka tas, kas zaga vakar, šodien vairs nezog?

Varu piekrist oponentam, ka komunistu laikā dibinātā DV organizācija ieraudzīja dienas gaismu ar tā laika sarkanās vadības žēlastību, bet tās vislielākā daļa sastāvēja no nacionāli noskaņotiem bijušajiem leģionāriem, meža brāļiem un bijušajiem izsūtītiem ar gaišiem, patriotiskiem un cēliem mērķiem. Kad Maskavas kungiem tā kļuva par dadzi acis savas nacionālās stājas dēļ, dzima doma dibināt vēl citu, jaunu DV organizāciju, jo viņi labi zināja, ka vienīgais veids kā to salauzt un sašķelt. To viņi arī panāca. Un ja DVL tiešām ir tik noplenu bagāta, patiesa, tautas vairākuma atzīta, visu vienotāja, kā to raksturo Švarca kungs, kāpēc Nacionālo kaŗavīru apvienība ar tautas daudzīnāto valdes priekšsēdi Nikolaju Romanovski tikai pirms pāris gadiem atklāti paziņoja, ka ar agrākajiem NDV, kuŗu lielā-

kā daļa tagad skaitās biedri DVL, viņam un viņa apvienībai neesot nekā kopīga un tā neatbalstot viņu mērķus un izdarības? Šejienes un dzimtenes DV lielākā daļa, ieskaitot NKA (Nacionālo karavīru apvienību) bija pret A. Kalvāna bēdīgi slaveno pasākumu dibināt jaunu Nameja partiju, kad jau tā Latvijā bija daudz par daudz dažādu svešu mērķu partiju un tikai divas - TB un LNNK - izteikti nacionālas. Vai pēc mana oponenta vērtējuma tas bija prāta darbs? Kāpēc nevarēja tām pievienoties. Senā paruna - šķel un valdi - atkal tika likta vietā.

Neticu, ka mans oponents atradis kādu latviešu biedrību vai organizāciju, kuŗas statūti paredz uzticības balsojumu kādam valdes loceklim vai arī pašam priekšniekam, izdarīt vienkārši ar rokas pacelšanu tikai tāpēc, ka tā darot ASV senātā un kongresā? Un kāda gan mums un mūsu organizācijām, kuŗām pašām savi statūti, ieskaitot DV, darišana ar to, kas notiek ASV vai kādā citā valstī? Pameatat acis, Švarca kungs, uz ASV un Jums atplauks dienas gaisma par to, cik tālu tagad nonākusi ASV ar demokratisko rokas pacelšanu uzticības balsojumos? Vai tādu pašu nākotni Jūs vēlat Daugavas Vanāgiem Latvijā un šeit?

Ja DV Jūrmalas un citas DV nodaļas Latvijā vēl nav pārreģistrējušās jaunā DVL, kuŗā tad būtu tuvu 5000 biedru tagadējo 2170 vietā, tas nebūt nenozīmē to, ka tās vairs nav un neeksistē. DVL žurnāla 2001. gada 4. numurā, zem virsraksta "2001. gada 1. oktobrī DVL 41 nodaļa apvienoja 1993 biedrus", zem Nr. 17. minēta Jūrmalas nodaļa ar 46 biedriem. Vai tāpēc, ka jūrmalnieku un citu, kā Gulbenes, Bauskas, Ligatnes, Vangažu DV biedru domas nesaskan ar DVL centrālās valdes uzskatiem, tā jānoraksta un jāslēdz no sarakstiem? Piespiesta iestāšanās vai pārreģistrēšanās jaunajā, it kā apvienotā DVL organizācija gan nepacels biedru skaitu, nedz vienotību, bet gan tos atbaidīs un liks tiem meklēt citu, labāku un gaišāku vienotības ceļu, varbūt pat sākt visu no gala.

Kas attiecas uz ārzemju DV iejaukšanos DVL dzīvē, tad atklāti jāsaka, ka DVL iejaucas daudz vairāk DV ārzemju izdarībās, kā mēs viņu, par ko liecina rakstītais vārds katrā viņu DV žurnālā, ieskaitot pašus pēdējos, ko savā rakstā apliecina Leo Švarca kungs, sacīdams: "Vandzes izteica neapmierinātību un pārmetumus ārzemju DV CV pārstāvniecībai Rīgā par tās algoto darbinieku nepareizu līdzekļu sadalīšanu ļoti šaurām aprindām un bieži vien cilvēkiem, kam palīdzība nav vajadzīga." Ja tā nav iejaukšanās DV CV darbā vai ārzemju DV lēmumos, kā Švarca kungs to raksturotu? Un kā jau minēju, šādi "draudzīgi" uzbrukumi un tēvišķīgi aizrādījumi lasāmi it sevišķi pēdējo DVL izdotajos žurnālos.

Beidzot, cienijamais oponent, Jūs cienu ne mazāk kā agrāk un pretēji Jūsu nostājai ir manējā, kur mani oponenti nezaudē manu cieņu pret tiem tikai tāpēc, ka viņi domā citādi, kā es. Mēs abi meklējam patiesību, kuŗa piedzims tikai diskusiju un pārrunu rezultātā, tā nenokritis no gaisa kā pavasara lietus lāse. Tā ir jāizkaŗo un jāizcīna. Ne Jūs, ne es, nevēlamies iebāzt galvu smiltīs līdzīgi štrausam vai aizklāt ar rokām acis un muti, aizbāzt ausis un, līdzīgi trim japāņu mērķaķīšiem, atbildē - es ļaunu neredzu, es ļaunu nerunāju. Būtu daudz vieglāk mums abiem peldēt pa straumi uz leju, bet esam izvēlējušies peldēt pret straumi... uz augšu. Arī šajā krastā mūsu DV dzīvē varēja būt daudz kas citāds, jo ne vienmēr manas domas sakrīt ar mūsu vadības lēmumiem, bet esam viņus ievēlējuši un paturam tiesības tiem piekrist, aizrādīt, nepiekrist un pārnest. Mēs visi, ieskaitot mani, maldamies un kļūdamies, bet kļūdas, lielas vai mazas, visas ir labojamas, kā šeit, tā dzimtenē, tikai tad, ja atzīstam, ka esam maldījušies. Piedodat, Švarca kungs, ja neesmu Jūs godinājis

tikpat daudz reižu, minot Jūsu vārdu, kā Jūs manējo, jo zinu, ka vienmēr palikšu Jums soli aizmugurē. □

Skrastiņu Indulis

+ + + + +

DV OTAVAS NODAĻAS VĒSTULE

A. God. M. Štauvera kungam,
MLB "Ziņotāja" redaktoram.

Ziņotāja 2002. gada jūnija/jūlija numurā par manu un DV Otavas nodaļas valdes pārsteigumu mēs atradām 5 lpp rakstu ar virsrakstu "Vēstules DV strīdus ābola lietā", kuŗā ir aprakstīta DV Otavas nodaļas vēstule DVL priekšsēdim J. Krūmiņam un viņa atbilde mums. Tā kā es pats nebiju Tev devis atļauju šo rakstu publicēt, tad sazinājos ar pārējiem valdes locekļiem, lai pārbaudītu vai kāds no viņiem to bija darījis, atbildes bija negatīvas. Kas man un valdi ļoti pārsteidza, kā Tu ar savu lielo žurnālista pieredzi ignorēji savu pienākumu un neprasīji mums atļauju, pirms Tu uzdrošinājies mūsu organizācijas iekšējo saraksti publicēt. Mūsu dadarbība ar DVL ir pirmsākuma stāvokli un Tava neatļautā publikācija ir kaitīga mūsu organizācijas nākotnes darbam. Tādēļ DV Otavas nodaļa pieprasa, lai Tu nākamā Ziņotājā atvainojies, ka esi publicējis DV oorganizācijas iekšējo saraksti, nesāņemot atļauju to darīt.

Bruno Innus,
DV Otavas nodaļas priekšnieks

Kopija: DVKV priekšsēdim A. Kalupnieka kungam.

Red. piezīme: Abas publicētās vēstules bija pieminētas A. Kalupnieka rakstā "DV Kanadā 52. delegātu sanāksme" (publicēts MLB Ziņotāja maija numurā, 11. lpp.): "... Iztirzāja Otavas nod. valdes priekšsēža B. Innus vēstuli DVL valdes priekšsēdim J. Krūmiņam un no pēdējā 24. aprīlī saņemto atbildi. Abu vēstuļu kopijas saņēma visi delegāti. A. Kalupnieks pateicās B. Innusam un lūdza ikvienu, kas sarakstās ar DVL valdes darbiniekiem, censties izveidot sakarus ar pārējo DV saimi ārpus Latvijas." - Tātad abas šīs vēstules bija nodotas plašākai publikai. Tās tika iztirzātas delegātu saimē. Nekur tajās nav minēts, ka tās būtu konfidenciālas vai slepenas. Katrs delegāts tās varēja pavairot pēc savas patikas. Kāds no šo vēstuļu kopiju saņēmējiem atsūtīja abas kopijas MLB Ziņotāja redakcijai ar lūgumu tās publicēt izdevuma slejās. To darījām, lai dotu lasītājiem plašāku ieskatu par to, kas bija izraisījis plašākas debātes A. Kalupnieka atreferētajā delegātu sanāksmē. Turklāt DV delegātu sanāksmes nav slēgti saieti un tajās arvien klāt ir prese. Vēl jāpiezīmē, ka MLB Ziņotāja jūnija/jūlija numurā nav aprakstītas šīs vēstules, bet gan publicēts to pilnīgs teksts.

Presē publiski materiāli retāk tiek publicēti visā pilnībā, bet tas tomēr notiek. Ja nu DV Otavas nodaļai tas sagādājis neērtības, atvainojamies, bet reizē esam uzskatos, ka tad tai vajadzēja nopietni apsvērt, vai šīs vēstules ir nododamas publiskam iztirzājumam. Nevaram pievienoties atziņai, ka plašākas informācijas sniegšana varētu būt kaitīga DV turpmākai nākotnei. Taisni pretēji, tā varētu palīdzēt. Un kā redzat atkal šajā numurā, DV strīdus ābolā arvien parādās jauni kodumi, neskatoties uz to, ko aicina darīt DV CV.

Jautājumi lasītājiem:

Vai redakcijai vajadzēja publicēt šo vēstuļu tekstu? - Jā, nē.

Vai šāda veida informācijas sniegšana palīdz izprast patreizējo stāvokli DV saimē? - Jā, nē.

Citi komentāri.

APNERI

VASARAS NOMETNES

Cēsu rajons, Amatas novads

Drabešu pagasts, "Apneros"

Reg. #44103015689

Tel. 9254449

VIEDOKĻI

JAUNAIS TEĀTRIS

Uz mūsu politiskās skatuves spēlē jauns aktieris, un plašsaziņas līdzekļi tik labi ir sagatavojuši publiku Eināra Repšes tēla pozitīvai uztverei, ka socioloģiskajās aptaujās viņa komanda ieguva pirmo vietu jau pirms partijas "Jaunais laiks" (JL) oficiālas apstiprināšanas, joprojām ir priekšgalā un tur stabili noturas. Pat iespējams, ka JL vietu skaits Saeimā būs varbūt lielāks, nekā tagad rāda aptaujas. Tomēr ar 51 deputātu Repše triumfēt nevarēs, bet tuvoties pusei no šī vietu skaita varētu izdoties, ja vēlēšanu apmātība nemazināsies.

"Esmu atnācis, lai uzvarētu," atkārtoti jaunais vadonis, un sajūsminātie piekritēji aplaudē. Iepriekšējais vēlēšanu elks Andris Šķēle runāja līdzīgi: "Esmu atnācis, lai strādātu!" Viņa "Tautas partija" (TP) 7. Saeimas vēlēšanās ieguva 24 vietas. Mērķis - vara. Ziedonis Čevers teica: "Trīs mēnešus pirms 6. Saeimas vēlēšanām mēs uztaisījām "Saimnieku" un paņēmām varu. Demokratiskajai partijai "Saimnieks" toreiz tika 18 vietas. Varas dēļ var solīt visu ko. Repše sola atbrīvot valsti no korupcijas, izskaust nabadzību, sakārtot veselības aprūpes sistēmu, izveidot tādu izglītības sistēmu, lai tā būtu pieejama visiem. Viņš runā ar lielu pašpārliecinātību un prot iespaidot tos, kas viņa apgalvojumiem notic. Viņa domu gājieni ir oriģināli. Piemēram, likt JL deputātu kandidātiem pirms sarakstu iesniegšanas 1. augustā zvērēt Doma baznīcā, lai tautas priekšā apliecinātu gatavību strādāt valsts labā, apzīnoties, kādus pienākumus viņi uzņemas.

Repše pārsteidz un izraisa sašutuma jūtas katrā latvietī, kam Latvija ir dārga, ar partijas JL devīzi "Gods kalpot Latvijai". Šie vārdi mums ir svēti. Tos saka nevien armijā, bet arī vēl dzīvie Brīvības cīnītāji un viņu atbalstītāji, saņemdami atzinību par nenogurstošu darbību tautas un valsts labā pat sava mūža nogalē. Viņi izrunā šos vārdus no sirds, un viņiem ir tiesība izteikt savu dziļāko pārliecību savu cīņas biedru un tautas priekšā, jo viņi ticību tēvzemei un brīvībai ir pierādījuši darbos, nešaubidamies un nesvārstīdamies ne mirkli, devušies dzīvības briesmās, lai dzīvotu tauta, upurējuši šim mērķim visu, kas viņiem piederējis.

Paskatīsimies, kā Einārs Repše ir kalpojis Latvijai.

Viņš kļuva par Latvijas bankas prezidentu, bet viņa vadībā šī banka nebūt nedarbojās tā, kā banka ar tādu pašu nosaukumu darbojās brīvajā pirmskaņā Latvijā. Valūtas operācijas ir atdotas noziedzīgiem grupējumiem. Valūtas maiņas punkti lielākoties nonāca krievu rokās, valsts banka atteicās no savām nodaļām un to vietā nodibinājās privātbankas ar tiesībām pieņemt iedzīvotāju noguldījumus un izdarīt citas finansiālas operācijas. Kā negaiss valsti pārskrēja banku krīze, pazuda bankas ar pieņemtajiem noguldījumiem. "Banka Baltija" bankrots nodarīja milzīgus zaudējumus iedzīvotājiem, pašvaldībām, valstij. Pēc La-

venta apcietināšanas laikraksti ziņoja, ka viņš padomju laikā nodarbojies ar kontrabandu un sagādājis valstij zaudējumus, par to sodīts. Čekā tas taču bija zināms, bija tās darboņi, kas turpināja strādāt atjaunotajā Latvijas valstī. Vai šo nozīmīgo komercbanku neuzticēja tādām cilvēkam ar nolūku graut Latvijas ekonomiku? Repše atzīst, ka banku uzraudzībā bijušas traģiskas kļūdas, toties tagad tā esot tik laba, ka mēs varot mācīt citus: "Esmu savedis kārtībā lielu valsts iestādi ar 400 cilvēkiem. Man ir spēja un vēlēšanās apvienot citus. Ja vadītājs godīgs, var pulcināt ap sevi godīgus cilvēkus."

Kad pirms neilga laika radio pārraidītā konferencē Jānis Jurkāns prasīja Repšem nosaukt trīs bankas, kuņas pieder latviešiem, Repše mēģināja izvairīties no tiešas atbildes, bet tad bija piespiests pateikt, ka tāda ir Māras banka, varot pieskaitīt vēl Hipotēku banku kā valsts banku, daļēji latviešu ietekme esot vēl Krājbankā. Tā Latvijas banku un apdrošināšanas sabiedrību nonākšanai ārzemnieku rokās, tās gūst mūsu zemē vērā ņemamu peļņu, iekasē naudu par pakalpojumiem, komunālajiem maksājumiem, apkalpojot pensijas vai algas izmaksāšanu. Bet šo banku īpašnieki Latvijā gūto peļņu var izvest, var atteikt piešķirt kredītus mūsu uzņēmējiem vai atbalstīt tikai ārvalstu uzņēmējus.

Neiedomājamu postu un ciešanas tautai sagādāja Repše ar savu naudas reformu. Tiekoties ar vēlētājiem, viņam jādzird pārmetumi par naudas vagoniem. Pēc Repšes rīkojuma 1992. - 1993. g. no Latvijas vienkārši izveda vairākus miljardus reālu rubļu. Bijušais Latvijas bankas prezidents taisnojas, ka naudas vagoni bijuši privātu komercbanku nauda. Īstenībā tā tomēr bija Latvijas valsts aplaupīšana. Ar Latvijas interesēm neatbilstošu naudas kursu, mainot vienu latu pret 200 Latvijas rubļiem, pazuda iedzīvotāju uzkrājumi, t. s., "zārka nauda"; nabadzības dēļ un augstās brīvvalsts zārku cenas dēļ neviens vien mirušais tika apglabāts bez zārka. Tajā laikā Repšes uzskats bija, ka naudas reformā jāatbrīvojas no iepriekšējās naudas. Viņa noteiktais augstais lata kurss bija izdevīgs ārzemju ražojumu ievadējiem, kontrabandistiem, spekulantiem, bet pavisam nepiemērots Latvijas ražotājiem un eksportētājiem. Latvijas banka pārgāja no padomju grāmatvedības uz Rietumu grāmatvedību. Repše uzturēja Starptautiskā valūtas fonda prasībām atbilstošu monetāro režīmu, saglabāja lata augsto apmaiņas kursu, bet iekšējā tirgū lata pirktpēja kritās, un kopš 1993. gada tā ir sarukusi par divi trešdaļām. Repšes uzdevums sava amata gados bija laiku pa laikam parādīties publikai un paziņot: "Lats ir un būs stabils!" Taču latam nav seguma, Latvijas banku aktīviem nav nekāda sakara ar Latvijas ekonomiku, Latvijas banka nepedalās tautsaimniecības attīstībā. Neviens nezināja Repšem pieejamo finansiālo resursu īstenošanas apmērus un Latvijas bankas prezidentam pakļautā apsardzes dienesta skaitlisko sastāvu un brūņojumu. Oficiāli Repšes algas lielums gadā bija, apmēram, 80 000 latu. Viņš pierada izlietot naudu dārgām izpriecām, tādām, kā lidošana savos lidaparātos un kalnos kāpšana.

Kad Repše uzņēmās politiskās partijas vadību, vispirms, viņš pieprasīja garantētu honorāru - miljonu latu: "Man ir savi pienākumi pret ģimeni, bērniem un tuviniekiem, es nevaru atļauties pamest labi nostādītu un labi atalgotu darbu, ja jaunajā darbā nevaru saņemt garantētu algu."

Repše nekalpos Latvijai par velti. Miljons sev, miljons partijai, bet kas tos varēs saziest? Repšes monetārās politikas dēļ latviešu uzņēmējiem grūti bija rasties. Viņš ir teicis, ka viņam neder kādas tantīņas ietaupītie un ziedotie daži lati. Viņam vajadzēja lielas summas, tādiem sponsoriem viņš palīdzēs. Tāpēc ziedotāji galvenokārt ir cittau-

tieši. Atšķirsim "Latvijas Amerikā" 2002. g. 11. maija numura 11. lappusi un izlasīsim dažu viņu vārdus. Latvieši sāk brīnīties, kādēļ Repši atbalsta ebreju un krievu miljonāri. Lai noraidītu nevēlamas aizdomas, nāca paskaidrojums: "Jaunais laiks" - tā ir jauna domāšana. Tās ietvaros Repše veidos attiecības ar sponsoriem: "Katrs, kas ziedojis partijai, skaidri zina: mēs nekam neko neapsolām un ka nekādas slepenas vienošanās principā nav iespējamas. Garantija tam ir mans godavārds, mans raksturs un mana nepieķāpība."

Izvērtēsim Repšes fainomēnu deduktīvi. Analizēdami faktus, sekas, konstruēsim šādu versiju:

Tā kā Repše kļau komjaunatnē bija parādījis sevi kā vēsu aprēķinātāju un mērķtiecīgu karjeristu, tā kā Pilsoņu kongresa pirmajā sesijā 1990. g. 30. aprīlī viņš bija nācis klajā ar nulles variantu pilsonības jautājumā (tāpēc izsvilpts), viņš likās pievilcīgs spēkiem, kuŗi jaunajos pārmaiņu apstākļos izstrādāja tālejošu stratēģiju. Jaunais censonis bija kā radīts valsts bankas vadītāja postenim, kaut arī viņam trūka vajadzīgo zināšanu banku lietās. Aiz viņa vārda varēja darboties speciālisti, kuŗu uzdevums bija ļaut sarkanajam kapitālam (partijas, čekas, armijas, arodbiedribu naudas) pārņemt Latvijas tautsaimniecību, daudzas Latvijas bankas funkcijas atdot kriminālajām privātstruktūrām, pieļaut spekulatīvi kapitāla kundzību Latvijā, iznīcināt iedzīvotāju uzkrājumus ar naudas reformas, krāpnieku, bankrotējošu banku, depozītu firmu un citu piramidveida struktūru palīdzību. Naudas zaudēšana bija arī nekontrolējamās kontrabandas, ārējo un iekšējo aizņēmu, divainās sertifikācijas, dažādu auditotu, advokātu un konsultantu darbības sekas. Tā Latvijā izveidojās par vienu no visvairāk korumpētajām valstīm pasaulē, un Repšem te ir sava loma un nozīme. Par to viņš saņēma augstu atalgojumu bez liekām pulēm un tik daudz brīva laika, jo noziedzīgie spēki, kas viņu vadīja, kuŗu prasības viņš izpildīja, izsūca no tautas neaprēķināmas summas.

Taču Repše bija paredzēts arī citam uzdevumam, viņa tagadējā politiskā uzstāšanās bija ieplānota jau 1990. gadā. Līdz šim laikam viņu turēja rezervē. Pirms viņa tika uzlaists uz skatuves Šķēle. Artzimēsim, ka Repšem bija uzticēta G-24 kredīta sadalīšana un Šķēlem, toreizējam lauksaimniecības ministra vietniekam, tika krietna daļa, domāta lauksaimniecības attīstīšanai. Vai ne ar šo naudu Šķēle radīja savu "Ave Lat" imperiju?

Tuvojas 8. Saeimas vēlēšanas, Repšem bija jāatstāj postenis bankā, jāuzņemas grūtais partijas vadišanas darbs, arī cinīso ideju par milzīgo honorāru viņam pateica priekšā. Režisori prasa aktierim atkalpot par tiem labumiem, kuŗus viņš ir saņēmis. Jau par viņa toreizējo darbību Gundars Valdmanis teica: "Repšes kungs ir jāpakaŗ." Kāda loma jāspēlē Repšem šajā vienaktieŗa teātrī?

8. Saeimas vēlēšanās izšķirsies Latvijas liktenis. Visu laiku Krievija ir vēlējusies likt Baltijas valstīm šķēršļus ceļā uz Eiropas Savienību un NATO, reizēm atklāti draudot pat ar miltāru darbību, reizēm izliekoties, ka to nedarīs. Latvijas tautsaimniecība ir grauta, tauta iedzīta nabadzībā, lai kreisie spēki varētu nākt kā glābēji. Ekonomiskā okupācija pastāv, jāsteno politiskā okupācija. 7. Saeimas vēlēšanās iezīmējās krass pagrieziens pa kreisi. Pēdējās vēlēšanas Rīgas Domē jau noveda pie nodevēja Bojāra sociāldemokratu un Latvijas ienaidnieku - apvienības "Par cilvēka tiesībām vienotā Latvijā" (PCTVL) uzvaras, jo nacionālie spēki ar jaunu partiju radīšanu ir šķēlti no vēlēšanām uz vēlēšanām, turpretim 5. kollona ir apvienojusies un kopš 7. Saeimas vēlēšanām iziet ar kopīgu kandidātu sarakstu. Ja Repše patiesi būtu nācījas glābējs, viņš iestātos par nacionālo spēku saliedēšanu, veltītu visus spēkus nacionālo partiju apvienošanai, bet par nacionālas valsts

problēmām viņš pat nerunā. Krievu avīzēs Latvijā pavidēja doma, ka pēc vēlēšanām Repše varētu iet koalīcijā ar PCVTL. "Mēs viņam dotu varu." Patiesi, kopā ar viņiem Repše varētu kļūt par ministru prezidentu. Varbūt, ka tā ir paredzēts.

Secinājumi:

1. JL paredzēta nacionālo spēku šķelšanai.
2. Pēc vēlēšanām JL iešana koalīcijā ar PCTVL nav neiespējama.

Ja tas notiks, tuvosies brīdis, kad Latvijas valdība paziņos par atteikšanos no ES un NATO un par iestāšanos NVS.

2002. 02. 07

Edgars Kubulnieks,
Alūksnē, Latvijā

+++++

MEŽU VIETĀ PALIEK TIKAI CELMI

Kam sūdzēties? Nav neviena. Kas palīdzēs? - Nevienš. Tūkstoši latviešu, kas savu zemi patiesi mīl un saudzē "Caur sidraba birzi gāju, ne zariņa nenolauzu", par nesaudzīgo un bezjēdzīgo koku izciršanu gan Rīgā, gan citur, ir ļoti norūpējušies. Un uztraukumam ir pamats. Par to daudz raksta avīzēs, nevienš nenobistas. Cilvēki iet piketos - nekādas reakcijas, ne no vienas puses. Tiem, kas varētu šo noziedzīgo rīcību apturēt, tas pilnīgi neinteresē - ir vai nav koku. Labāk jau, ka nav, drošāka braukšana dārgajos automobiļos, ir kaut garantija, ka dzērumā neiebrauks kokā ne pats dēliņš - narkomāns. Laikam, tieši tāda iemesla dēļ izzāģēja gaŗo skaisto bērzu rindu, kas rotāja Vidzemes šoseju gadiem ilgi.

Simtiem staltās mastu priedes Jūrmalas kāpās ir jau kritušas par upuri Latvijas miljonāru kapriŗēm celt savas pasaku piliis ar skatu uz jūŗu. Bagātais dara, kā grib, un nav neviena, kas uzdrošinātos bagātajam ceļā stāties. Vismazāk to var sagaidīt no valdības puses. Tauta gan skumst par katru nelaikā nozāģēto koku, jo tauta zin, kas kokus ir stādījuši un cik gados tāds koks izaug.

Bet vislielāko ļaunumu mūsu meŗiem nodara aizvien pieaugošā mantkārība. Mantkārība Latvijā ir kā milzu ūdenskritums, ko ar kailām rokām nevar apturēt godprātīgie tautas bagātību aizstāvji. Visizplatītākais meŗu iznīcināšanas veids sākas ar to, ka kāds meŗu nopērk par privatizācijas sertifikātiem no valsts, vai veicot sev izdevīgu darījumu, apkrāpnot meŗa īpašnieku, iegūstot meŗu par ļoti lētu cenu. Meŗus nopērk no ārzemēs dzīvojoŗiem, kā arī no veciem cilvēkiem, kas labi neorientējas pareizās cenās. Tikko īpaŗuma tiesības nokārtotas ar apzīmogotiem attiecīgiem dokumentiem, meŗu nolīdzina līdz ar zemi. ko sauc par kailcirti. Meŗa iemītnieki - stirnas, zaķi izmisīgi bēg uz visām pusēm, bet putnu ligzdas kopā ar visiem putnēniem, kokiem gāŗoties, vienkārŗi iet bojā. Nevienš šo procesu nevar apturēt. Tādus satriecoŗus skatus vērojot, veci ļaudis, lauku iedzīvotāji vaimanā un raud, jo lauku cilvēkam katra dzīva radība mīļa. Kad līdzīgas izdarības pieņemas spēkā Gaujas nacionālajā parkā, kas vienmēr ir bijis aizsargājamais objekts, tad gan savu saŗutumu pauda gan zaļie, gan visa apzinīgā tautas daļa, rakstot nosodoŗus rakstus avīzēs un rādot video skatus televīzijas ziņās. Bet nekur neparādījās ziņas, ka kāds par to būtu notiesāts vai citādi sodīts. Viens vecis saņēma mantojumā papŗavu meŗa gabalu pie Gaujas. Mēneŗa laikā viss bija izcirsts, jo nauda bija nepiecieŗama nodzerŗšanai. Un kāre iedzert nevar gaidīt, kamēr vērtīgos kokus pārstrādās dēļos, tādēļ viss aizgāja uz ārzemēm kā papirmalka. Par to, savkārt, brīnās zviedru un norvēŗu koku iepircēji. Un katru rudeni sēŗotāji, atgrieŗoties tikai viņiem zināmās baravīku vietās, atrod baigu un noŗēļojamu skatu. Rēgojas klajŗ izcirtums

ar sabrūnējušām zaru rindām. Šo pavasari pa TV ziņām paziņoja pavisam satriecošas ziņas. Nezināmi zagļi izcirtuši visvērtīgākos kokus valsts mežos lielās platībās, nodarot valstij milzīgus zaudējumus, pie tam nedarbs paveikts augsti profesionālā līmenī. Vainīgos meklēja, bet neatrada. Kā jau Latvijā parasts. Ekonomikas ministrs ar prieku paziņo, Latvijas eksportā uz ārzemēm pirmajā vietā - kokiem... □

Helēna Celmiņa,
Rīgā

+ + + + +

BALTI ZIEDI - MELNA OGA

Pāri jūrai, no otra krasta,
Reiz melna oga, šurpu nesta.
Izaukdēta, izaudzēta
Baltu ziedu kupenā,
Ievu krūmā, diķmalā.

Senas atmiņas tā stāsta:
Abava - Imula - Amula,
Krastu krāšņie pakalni.
Tur ievu zari ziedos likst,
Dažs pat upju straumē slīgst.
Reibinoša, rūgti salda
Smarša, upju krastos valda.

Kā katru gadu, pavasarī,
Šorit, lapu mēnesī,
Nakts tumsu var vēl jaust,
Kaut austrumpusē gaisma aust.
Mēness pilnā briedumā,
Zeltītā spožumā,
Izlidis pa mākoņspraugu,
Savu skatu lejup raida,
Līdzīgs diķi pretī smaida.
Abu skati, kopā mesti,
Ievu krūmā, diķmalā,
Baltu ziedu kupenā.

PRUNUS PADUS, rožu dzimtā
Tā pierakstīts ir grāmatā
Ziedi - ogas,
Miza - lapas,
Pret dažu kaiti palīdzot,
Kad vecā māte ārstējot.

Rūgti salda, reibinoša
Smarša, ziedu kupenā,
Pie ievu krūma diķmalā.
Balti ziedi nobirs,
Melna oga briedis,
Ievu krūmā, diķmalā.

Censis

+ + + + +

ZĪLE NESA VĒSTI

Latvju dievtuņu sadraudzes apkārtraksts Zile savu vēsti sadraudzes locekļiem un interesentiem nes jau kādus četrus gadus. Tas izveidojies par grafiski glieti iekārtotu, foto attēliem un zīmējumiem rotātu periodisku izdevumu, par kuŗu ir laiks ziņot plašākam lasītāju lokam. Jo dievturība nebūt nav nekas noslēpumains - dievtuņu saietos ikkatrs ir miļš viesis, un Zili var lasīt jauns un vecs, nešķirojot pēc reliģiskās pārliecības. Kāda tad ir Ziles vēsts?

Paraugam aplūkosim Ziles jaunāko, divpadsmito laidieni, kas ir 20 lappušu biezs un iesiets stingros baltos vākos ar koši krāsainiem zīmējumiem - stilizētu tautu meitu uz lielpilsētas debesskrāpju fona un saulstaru apmirdzētu spīļu arklu, kas atgādina mūsu senču, zemkopju, darba tikumu un dzīves ziņu.

Sasaucoties ar šīs vasaras dziesmu svētkiem Čikāgā, jaunāko Zili ievada Alenes Jāņa (Jāņa Paliepa) apcere par

dziesmu, dziedāšanu un dziesmu svētkiem, kuŗā viņš aprāda, ka dziedāšana latviešiem ir Dieva dota un pavada mūs no šūpuļa, sākot gan darbos, gan tēvzemi pret naidniekiem sargājot līdz pat mūža galam. Latvietis lepni dzied "savu" dziesmu un ar to apliecina savu politisko vēlmi būt brīvam un neatkarīgam. Tālāk rotkalis un jaunatnes audzinātājs Kļaviņu Juris iztirzā baltās krāsas nozīmi latviešu izpratnē par dziļumu. Viņš noskaidrojis, ka dainās baltā krāsa pieminēta visbiežāk un aplūko vārda "balts" nozīmi no vairākiem viedokļiem, citējot gan dainas, gan dzeju, gan Zentas Mauriņas eseju. Vairāki dainu citāti papildina arī Memeņu Arvida stāstījumu par Ūsiņdienu, pavasara lauku darbu atsākšanas dienu, to atzīmēja Lapu mēnesi, 9. maijā.

Par dievtuņu Piemāres draudzes dibināšanu un darbību Dievsētā, ASV Viskonsinas pavalsts rietumos, saistoši pastāsta Spuru Lilita, piesaucot dažu amerikāņu psihologu domas par reliģijas lomu un nozīmi sabiedrībā. Viņa uzsver, ka dievtuņu sadraudžu darbībā ar vienādu interesi un atbildības nastu un sajūtu iesaistās visas paaudzes, nešķīrojoties pēc sociālā stāvokļa, dzimuma vai citām vērtēšanas mērauklām.

Ziles vidus lapā, humoristiskai atslodzei, noslēpumainais vārsmotājs Dundziņš jeb Dundziš izlicis rimēs dievtuņu domas par Dieviņu un viņa darbiem šai pasaulē ("kuoķiem izdzīt zaļ lap, lietņ sūt, lai zem' i slap").

Turpinot nopietnību, no "The Baltic Times (Vol. 5, Nr. 220) pārņemtas vārdā neminēta autora piezīmes par Romuvas organizāciju Lietuvā, kuŗas mērķis ir atjaunot leišu seno dievestību un iegūt tai oficiālas reliģijas statusu valstī, jo šai dievestībai ir tūkstošiem gadu veca vēsture. Romuvas iniciators un vadītājs ir Jonas Trinkunas. Rakstu no angļu valodas tulkojusi Mirdza Štrauchmane.

Milevsku Sandra atstāsta inženiera un etno-lingvīsta Paliepu Jāņa neseno referātu Filadelfijas Brīvo latvju biedrībā par baltu valodu dziļajām saknēm, kuŗā izskanējis secinājums, ka baltu valodu senātnīgums balstās uz faktu, ka tās tikai ļoti vēlu atzarojušās no pirms-indoeiropiešu valodu kopējā stumbra. Palieps pievērsies arī latvju dainām, to dziļajam filozofiskajam līmenim un šī mūsu garīgā mantojuma milzīgajai vērtībai.

Tālāk lasām profesora Rolfa Ekmaņa, kādreizējā Radio Brīvā Eiropa latviešu nodaļas vadītāja, pārdomas par dievturību, atzīstot, ka tā par savu pamatu uzskata latviešu tautas dzīves ziņu. Dievturība vienkārši ir Dieva daudzinašana latviešu valodā ar latviskiem apzīmējumiem vai simboliem. Kā teicis kāds prātotājs: "Ikviens labs latvietis ir arī dievturis, vienalga, vai viņš to apzinās, vai ne."

Seko vēl dažas ziņas par ASV dievtuņu sadraudžu saietiem un gadskārtu svināmdienu atzīmēšanu, kā arī lasītāju vēstules. Oškalnu Mirdza izskaidro zinātniskā nosaukuma "Saulstāvji" nozīmi. Ziķerzelli Stabiņš un Krēsliņš apsveic savu "ciltstēvu" Kļaviņu Juri 85 gadu jubilejā. Redakcija pateicas vairākiem vārdā minētiem ziedotājiem par atbalstu. Īsi sakot - ir diezgan ko lasīt izziņai un pārdomām.

Ziles redaktors ir Medņu Modris, 1170 Lower Landing Road, Blackwood, NJ 08012-3102, tālrunis 856-227-2520, e-pasts: saulgoti@erols.com Redakcijas talciniece: Medņu Maija. Par datorsalikumu un grafisko iekārtojumu atbild Medņu Vidvuds un Nīgalu Uģis. Pēdējais ir arī vāku zīmējumu un zīmēto ilustrāciju autors. Sekojot laika garam, Zili nākotnē varāšot saņemt arī e-pastā. Interesenti lūgti atsūtīt attiecīgās adreses redaktoram. Līdz šim Zili varēja saņemt pret brīvprātīgu ziedojumu. □

Biruta Sūrmane,
Ņujorkā

SPRAIGA UN MŪZIKAS BAGĀTA NOMETNE

V Starptautiskā latviešu jauno mūziķu radošā nometnē - meistarkursos laikā no 8. līdz 18. jūlijam, Ogres mūzikas skolā piedalījās 99 dalībnieki no 10 Latvijas mūzikas skolām (to vidū 9 skolotāji un 5 ārzemnieki), 71 meistarklašu un grupu nodarbību vadītāji, lektori un koncertmeistari un 10 administratori, kopā 180 personas, lai iztirzātu *Drāmatismu mūzikā*, sagatavotos individuāliem, ansambļu un kameramūzikas orķestra priekšnesumiem, paplašinātu savas zināšanas, māku instrumentu spēlē, dziedāšanā un noklausītos dažādas lekcijas. Nometnes vadītāja bija Ingrida Gutberga no Bostonas, mākslinieciskā vadītāja - komponiste Dace Aperāne no Ņujorkas, bet nometnes avīzes redaktors - Mārtiņš Štauers no Montrealas. Nometnes biroju vadīja Inta Blūma un Velga Bomika.

Atklāšanas sarīkojumā sveicienus no Valsts prezidentes nodeva nometnes Goda patrons Imants Freibergs. Nometni atklāja I. Gutberga, uzrunas teica D. Aperāne, Izglītības centra vadītājs komp. J. Porietis, Rīgas Paudagogijas un Izglītības vadības augstskolas pārstāve T. Bogadanova, Latviešu jaunatnes dziesmu svētku padomes priekšsēdis M. Štauers, Ogres mūzikas skolas direktors Guntis Pļavnieks, Jāzepa Vītola mūzikas akadēmijas dekāns Juris Žvikovs un citi. Nometnes dalībnieki saņēma nometnes norises un dalībnieku brošūras, dažādus talonus un Sarunas lapas. Sekoja meistarklašu vadītāju koncerts, kurā atskaņojumus sniedza Pauls Berkolds, Arvids Klišāns, Andris Baumanis, Andra un Normunds Viksnes, koncertmeistari - N. Zandmane un P. Plakidis. Tam sekoja iepazīšanās vakars.

Koncertu nometnē bija daudz. Lektori sniedza veselus piecus. Viens no tiem bija veltīts pianista Teofila Biķa piemiņai, cits - Lūcijas Garutas 100 gadu atcerei. Tajos piedalījās: Juris Kalnciems, Uga Grants, S. Circenis, Dace Bičovska, Juris Žvikovs, Gunta Sproģe, M. Grinbergs, Herta Hansena, Ingrida Gutberga, Jirki Pālanens, Somija, Žaklīna Bobaka, ASV, M. Hermans, ASV, E. Saksons, R. Lielmane, A. Ozoliņš, A. Štāls, V. Pelnēns, Larisa Puzule, E. Šefers, I. Daktere-Duhanovska. 10. jūlijā notika arī jauno pianistu Dianās Baibusas, Solveigas Selgas un Rūdolfa Ozoliņa koncerts. Visvairāk to bija 15. jūlijā (veseli trīs), kad pēcpusdienā dzirdējām jauno komponistu konkursa sniegumu nometnes dalībnieku atskaņojumā. Tajā īpaša žūrijas komisija komp. S. Mences vadībā izraudzīja 4 novērtējumā līdzīgus labākos darbus, kas bija radušies pašā nometnē. Šādu atzinību ieguva Anita Mize, Austra Savicka, Gundega Šmite-Mežaraupa un Marina Vidmonte. Visas saņēma veltes - mūzikas diskus. Klausītāju novērtējumā iegūto balsu secībā atzinību ieguva Edgars Raginskis, Marina Vidmonte, Santa Buša, Antra Savicka, Armands Znotiņš utt. bez atzinības nepaliekot nevienam. Sekoja džēza dziedātājas Žanetes Lavsones (Lawson) koncerts, kurā ievērojama vieta bija ierādīta viņas grupas audzēkņiem gan kā ansamblim, gan kā individuāliem dziedātājiem. Tam sekoja Beztalantu vakars, kuram dalībnieki, kā arī lektori bija spontāni sagatavojuši dažādus mūzikālus priekšnesumus apmeklētāju uzjautrināšanai un izmīdināšanai. Tas sevišķi izdevās trīs viru kārtas lektoriem - Jurim Žvikovam, Martinam Hermanim un Paulam Berkoldam, kas, pārgēbušies par sievietēm, attēloja amizantu mūzikālu priekšnesumu, un arī citiem, starp tiem Jura Kalnciema ansamblim.

Īpašu koncertu bija dāvinājuši 3 tenori - Miervaldis Jenčs, Kārlis Zariņš un Nauris Puntulis, aranžējumu un pavadījumu tajā veicot Jurim Kulikovam. Dejojās Vijas Vētras sniegums notika Ogres Kultūras namā un bija iz-

pelnijies visplašāko sabiedrības atsaucību, gandrīz piepildot 700 sēdvietu lielo zāli.

Savus sniegumus nometnes dalībnieki sniedza, tā saucamajos, Maratona koncertos, kādi notika 16. (3 stundas) un 17. jūlijā (4 ar pus stundas) vakaros. Tajos 74 priekšnesumos 72 nometnotāji rādīja savu veiksmi dažādu komponistu darbu atskaņojumos. Bija patīkami, ka šie bija itin daudz latviešu komponistu mūzikas. Daudzi izpildītāji deva izcilus sniegumus. Kalngalu sasniedza noslēguma koncerts, kurā uzstājās nometnē (9 dienās) izveidotais Kamermūzikas orķestris dir. Mārtiņa Berga vadībā. 26 mūziķi kopā ar vairākiem solistiem atskaņoja nopietnu programmu, kas pārsteidza ar savu izpildījuma kvalitāti.

Visi koncerti bija sava veida dāvana ne tikai nometnotājiem, bet it sevišķi ogrēniešiem un tiem, kas uz tiem ieradās pat no Rīgas. Šajā ziņā tie visi bija labi apmeklēti, jo katru vakaru mūzikas skolas auditorija, kur tie notika, arvien bija pārpildīta.

Katru ritu notika īpašas lekcijas, kurās dažādas tematikas, saistītas ar drāmatismu mūzikā un citas, iztirzāja Pauls Berkolds (Drāmatisms mūzikā), Gunda Vaivode un Ināra Jakubone (Mode mainās - klasika paliek. Mūzika un radio), Boriss Avramecs (Drāmatisks princips baroka mūzikā), Vija Virtmane (Austrumu kultūru principi), Aivars Kalējs (Garīgais aspekts mūzikā), Juris Griņēvičs (Drāmatisms romantiskajā mūzikā), Juris Stabiņš (Skolotāja misija). Tās visas bija dalībnieku labi apmeklētas. Vairākās bija paprāvs pulciņš ciemiņu - ogrēnieši. Nometnes līdzdalībniece Rīgas Paudagogijas un Izglītības vadības augstskola bija sagatavojusi savu semināru ciklu, kurā piedalījās redzami lektori, kā komp. P. Dambis (Postmodernisms mūzikā), komp. Imants Zemzaris (Kas jauns latviešu mūzikā?), komp. Imants Mežaraups (Kameramūzicēšana skolās ASV), Gunta Melbārde (Kameramūzikas tradīcijas veidošanās mūzikas skolās. Jauna krājuma "Mūzicējam kopā ar draugiem" atklāšana).. Notika arī metodiskas lekcijas, kas skāra interesantas temas, kurās iztirzāja Renē Salaks, Arvids Klišāns, J. Griņēvičs, Guna Svence un Maruta Sīle. Arī tajās blakus nometnes dalībniekiem redzējām ogrēniešus.

Augstskola bija izkārtojusi īpašu zinātniski praktisku konferenci, kurā piedalījās 20 skolotāji, kas iztirzāja tematu "Mūzika, laikmets, personība". Tai tezes bija izstrādājuši: I. Andersone - Latviskās vērtības mūzikālajā audzināšanā; komp. D. Aperāne - ASV mūzikas standarti, Anete Bližne - Pašizglītība mūzikas skolotāju profesionālajā izaugsmē, Tamāra Bogdanova - Latvijas klavier spēles paudagogija: tālākas attīstības tendences, Sanita Čekanoviča - Senā mūzika kā vērtība mūzikas skolotāja sagatavošanā, I. Degtjarjova, I. Riektorenko, A. Gulbe, S. Selga-Timpere, M. Sīle, S. Varta (Bērnu garīgā attīstība mūzikas apgūvē), D. Zariņš (Mūzika - mākslinieciska un sabiedriska parādība). Šo pētījumu konspektīvi apraksti bija iespiesti 14 lpp. biežā brošūrā. Konference ilga veselu dienu. Apaļā galda pārrunās akūtākais bija jautājums par līdzšinējo mūzikas skolu pārveidošanu par mūzikas vidusskolām. Še tika pieņemta sekojoša rezolūcija: *"No sabiedriski mūzikālās izglītības sistēmas nodrošinājuma, mūzikas skolu darbības kvalitātes un kvantitātes atkarīga mūzikas kultūras nākotne Latvijā. Esam vienoti uzskatos, ka -*

- izveidojusies mūzikas skolu sistēma ir uzturama un veidojama valstij, rajonu, pašvaldību pārvaldēm;

- nepieciešams profesionālajām asociācijām, skolotājiem dot lielāku profesionālās darbības patstāvību, veicināt reālajiem apstākļiem atbilstošu mācību saturu izstrādi, kas sekmētu bērnu radošās individualitātes attīstību sociāli nozīmīgā darbībā;

Aina atklāšanas sarīkojumā.
Priekšplānā somu čellists Jyrki Paalanens.

Janet Lawson ar savu dalībnieku saimi.

Komponisti ar Selgu Mencu priekšplānā.

Mūzikas nometne: turpinājums no 12. lpp.

- mūzikas skolotāju sagatavošanā, kvalifikācijas celšanā, tālākizglītībā nepieciešama valsts pastāvīga ieinteresība un finansiālais nodrošinājums."

To parakstījusi zinātniski praktiskās konferences komiteja - I. Gutberga, ASV, D. aperāne, ASV, J. Stabiņš, PPIVA rektors, T. Bogdanova, G. Melbārde, G. Pļavnieks, M. Štauers, Kanada, V. Bomika un R. Lielmane, Meksika.

Brīvajā dienā, 13. jūlijā, nometne devās izbraukumā uz Mazsalacu un Skaņo kalnu 2 autobusos. Tajā Mazsalacas Kultūras centrā notika mazs koncerts un tika apmeklēta Austra Graša māja. Tālais ceļš visiem patika un deva iespēju tuvāk iepazīties. 14. jūlijā nometnepedalījās Ogres ev. lut. draudzes dievkalpojumā un sniedza dievnamā īpašu garīgo koncertu.

Mūzika Ogres Mūzikas skolā skanēja cauru dienu. Pa vidam nometņotāji rakstīja savas kritikas, vērojumus un atziņas *Nometnes avīzei*, kuņai, red. M. '

Štauvera vadībā, iznāca 2 numuri - pirmais ar 8 un otrais ar 20 lpp, 22- eksemplāru metienā. Tajā bija daudz fotogrāfa N'ara Bartulāna uzņemtu fotografiju. Tie sarunājās ar nometnes vadību īpašās "Sarunu lapās", kādas bija izpildījuši 50. Tajās izteiktas pateicības, vēlmes un ieteikumi nākamās nometnes veidošanai, kas lieti noderēs vadībai. Vadība bija sagatavojusi 2 brošūras, kuņās bija pieejama nometnes norise un lektoru, dalībnieku saraksts. Sagatavošanā ir visu lektoru un dalībnieku adrešu saraksts.

Pēcpusdienas nometnē bija veltītas mūzikālo zinību, dažādo instrumentu spēles un koncert programmu sagatavošanai. Visos šajos darbiņos nometņotāji un lektori darbojās ar sevišķu interesi un degsmi. Ārzemju lektori - viesi izteicās ļoti atsaucīgi par mūsu jaunatnes talantiem un ieinteresētību mūzikas laukā. Tā Martins Hermans (Hermann) no Kalifornijas atzina, ka tik plašu muzikālu bazi viņš neesot cerējis atrast un ka no tās varēšot daudz ko izmantot arī pats savā darbā ASV.

Visi cildināja abas ēdnīcas - Ogres 2. ģimnazijā un mūzikas skolas "Okalādi". Enerģijas krājumi bija nodrošināti. Brīnišķīgs bija laiks - samērā karsts, zilām debesīm, saulains, tikai pa retam mākonītiem.

Saimnieciski nometne nebūtu iespējama bez lielās atbalstītāju saimes, kuņā mināmas šādas vienības un personas: Latvijas Republikas Kultūras ministrija, Kultūrkapitālfonds, Latvijas Kultūras fonds, Rīgas Paidagoģijas un izglītības augstskola, Ogres pilsētas dome, Ogres rajona padomes Kultūras nodaļa, Ogres mūzikas skola, Kafejnīca "Akolāda", Ogres ģimnazija, Ogres arodģimnazija, Ogres viesnīca "Mālkalne", PBLA Kultūras fonds, Latviešu fonds ASV, DV Otavā, DV vanadzē Ņujorkā, Latviešu koņu apvienība ASV, Latviešu jaunatnes dziesmu svētku fonds, Latvijas Korporācijas Tēvija fonds, Ziemeļkalifornijas koncertapvienība, Klīvlāndes latviešu koncertapvienība, ALA Kultūras fonds, Latviešu kultūras biedrība "Tilts", Latviešu mantojuma fonds Bostonā, ev. lut. Trimdas draudzes dāmu komiteja, Bostonas ev. lut. Trīsvienības draudzes dāmu komiteja, generāļa Goppera fonds, Ņudžersijas latviešu biedrība, Ņudžersijas latviešu kredītsabiedrība, Ņujorkas ev. lut. draudzes Ziemeļnovada dāmu komiteja, OLSS katoļu skola Stamfordā, ASV, DV ASV; Sarma un Miķelis Svilāni, Egīls Kaljo, Ausma Kurlānde, Maija Medne, Ingrida Lediņa, Māra Dole un Rasma Stelps-Kiršteina. Rezultātā nometne noslēgusies sekmīgi ienākumu un izdevumu ziņā. Visiem nometnes vadība saka sirsnīgu paldies.

Drāmatisks izjūtas nometnē izraisīja kādas dalībnieces pazušana, klas laimīgā kārtā atrisinājās

labvēlīgi, pazudušajai atrodoties Tīnužu mežā, kur tā bija nomaldījusies.

19. jūlijā, nometnes vadības sēdē, nolēma nākamā - Sesto Starptautisko latviešu jauno mūziķu radošo nometni-meistarkursus rīkot 2004. gadā no 7. - 18. jūlijam, atkal Ogres Mūzikas skolā, izvēloties vadmotīvu "Kamemūzika un mēs". □

M. Štauers

Mūzikas Akadēmijas dekāns Juris Žvikovs apsveic Nometnes dalībniekus.

Muzikālās daļas vadītāja komponiste Dace Aperāne uzrunā nometņotāju saimi.

Goda patrons
Imants Freibergs

Nauris Puntulis, Kārlis Zariņš, Juris Kulakovs,
Miervaldis Jenčs.

Džaneta Lavšone

Nometnes kamerorķestris.
Pirmā rindā (vidū) tā diriģents Mārtiņš Bergs.

Visi Māra Bartulāna foto
uzņēmumi.

Lektori no ASV.
Martins Hermans, Marks Bobaks,
Žaklīna Bobaka un Pauls Berkolds

Mūzikas skolas ēdnīcā ēdiens labi garšo.

**'INCLUSION' AND 'EXCLUSION': APPROACHING
IRRELEVANCE**
/Continuation/

But we should recognize a new sub-category: 'travelers'. These are people who spend a good deal of time raising funds for projects in Latvia, then managing them there. Or setting up businesses in 'the old country'. Organizing academic, religious and cultural initiatives, exchanges, forums. Helping relatives. Reclaiming property. Lobbying to-and-fro on behalf of Latvian and Baltic causes. Returning as on-call 'experts' to help enterprises and government departments - funded and blessed by countries they come from, like Canada and the US. The focus of their "maximizing" activities lies in Latvia. They will do 'missionary work' (in areas of market and judicial reform, language and business training, environmental clean-up, agriculture, economic growth, military reorientation) there, not here. They have no need for 'redefinition'. They define themselves through what they do - and feel good about doing it ('Being useful' also sweeps along 'the other halves' of mixed-marriage couples, who can finally see first-hand 'what all the talk was about'). To the extent that these people are busy 'there', they will be less inclined to worry about the need for a new "vision" here. You can pretty much subtract them - and organizations whose priorities they influence - from Zarins' target audience... except when it comes to resource allocation. More about that shortly.

Then we have a new group, a wave of (mostly economic) migrants from independent Latvia. Unlike those expelled during the Soviet regime because of political and religious activism, these people profess personal reasons for leaving - better educational, business, career and such-like opportunities. Leaving aside some who 'married visitors to the old country', or established 'new lives' while visiting, or studying there (thus had contacts with the expatriate community from the start), most don't bother 'buying into' a pale, part-time imitation of the milieu they have chosen to abandon. What was not important (and natural) 'there' is even less so 'here' - apart from job offers. So, again, Zarins speaks of this group as potential community candidates, but runs into the old problem: why should expatriates who struggled through 46 years to maintain Latvianism "reach out" to those who renounce it now? Fast-track assimilation is as unattractive as the gradual kind.

In an ideal world, we'd all be holding hands and singing familiar songs without having to look up the words. We'd all be 'participating' in some way, because it is the right thing to do - and each of us would have a valuable, appreciated role to play (We'd also make an effort to find that role, to volunteer.). We'd be taking care of our Latvian roots out of simple respect for the generation that sacrificed everything to bring us safely to a new country. We'd be maintaining a distinctive presence here, especially through schools and cultural activities, while helping Latvia all we can. But it is not an ideal world and, at the end of the day, we have to deal with it as it is - not as it should be. *Reality*: our community has fewer people working for it, less to work with and limited staying power. We are weaker than we have ever been - paradoxically, because Latvia grows stronger.

This is obvious from allocation of resources. After almost a decade in Latvia, Rev. V. Vārsbergs (Chicago)

estimates that expatriate churches alone have transferred millions of dollars in aid to 'sister congregations' there. 100% of annual Latvian Fund (LF) grants now go to 'homeland' projects. Daugavas Vanagi (DV) support active investments and have affiliates in Latvia. Umbrella organizations (LNAK, ALA) regularly vote large chunks of money toward 'back home' initiatives. PBLA steers almost all of its budget 'in that direction' (The Occupation Museum and restoration of the Liberty Monument are notable current projects.). The total value of personal grants, sponsorships, scholarships, charitable donations and 'care packages' over the last 10 years has yet to be calculated. The point: *all these efforts and resources, until recently, went to maintaining our communities here.* Suddenly, that era is finished. This is more than "disproportional" (Zarins), more than 'decline', it amounts to accelerating... self-demolition. How long before we are 'running empty' (losing the past, not knowing what lies ahead), as the song says?

A liberated 'homeland' always threatens coherent expatriate life. 'The air' (strong purpose) whooshes out of community activities, leaving 'housekeeping' to-dos on the agenda. Without plans (that may provide for orderly retreat to 'ethnic-in-county-of-refuge' positions), instincts say: 'help the homeland rebuild'. We have, and will continue to do so. This, clearly, is the new 'cause' (Some organizations now measure 'relevance' by their contributions to it, and have little else to report but faraway achievements... and problems.). Strip-mining - with little regard for its own ability 'to continue' (A vicious circle. Those responsible at the LF, for example, say 'we have no applications for diaspora projects'. Is there nothing left to do here? No one left to do it? No interest? Just... money. *Our* money. And it 'walks' to 'where the action is'. To those making demands. Or... to 'realize' our own desires 'over there'. The more that happens, the less 'action' we can expect to find here. And fewer resources to support it. Around it goes.)

There is no plot. We are taking these steps freely. No one is tricking us, or forcing the issue. Our own 'good will' is doing the damage. LF members, after all, vote on projects worth funding. The leaderships of LNAK, ALA and PBLA make decisions based on lists of proposals submitted by stake-holders. Some individuals and single-track organizations concern themselves with 'aid' only. But the sum (or outcome) is that we help ourselves - less. Much less.

Fine - if this what we really want, and understand how the financial 'death of a thousand cuts' and 'decline' go hand in hand. Almost refreshing is the fact that we have little left to fight over, except those depleted budgets (and remaining 'reserves') In this regard, Zarins is entirely right: if we had a respectable survival plan, priority funding would go to culture and education (which still offer young people the opportunity to 're-connect' with their heritage and homeland), rather than 'legacies' (monuments, buildings, memoirs, hot-house publications like 'Latvija Amerikā'). Our children are our one true legacy, nothing else comes close.

Even then, decisions are not simple. What portion of resources should go toward maintaining infrastructure, places like the Toronto Centre and Gārzers, 'homes of our own' where, as a fund-raiser put it, we can 'gather, learn and party hearty (We have already lost Minstere, Abrene and the Kalamazoo Study Centre. with its wonderful library.)? How long can aging church congregations carry on (Some have already merged, or collapsed.)? Where will resources come from - in 5 years? Younger

generations tend to forget that nothing is free - someone actually built and paid for places they take for granted. Seems to me that one 're-definition' urgently needed across the board is a spreadsheet 'when do we run out?' projection for 'propertied' and 'reserve-funded' organizations (It should not count on any 're-defined' community, just 'the usual contributors.'). Maybe the results will show that 'all possible resources to Latvia's is not a consequence-free concept.

And, please, let us not use 'corruption' as a red herring. Yes, it is endemic in Latvia (some insist: 'a mentality inherited from the Russian occupation') and, yes, with all that needs to be done, the country cannot afford waste of any kind... but, compared to scandals like Enron and Liberal party patronage contracts, the amounts in play are small change. Right: corruption should not be tolerated. But put aside posturing about *our* 'moral superiority'. We must simply manage aid more carefully and choose partners we can trust.

So... segments of the community are heading in different directions. Some have disappeared altogether, and will not return. A steady flow of people and resources goes to Latvia. Elements or cultural focus have shifted also: nowadays as many 3x3 family camps take place there as here; 'Laiks' is edited in Riga, the 'seat of several professional associations - for Latvian engineers, doctors - has been repatriated. Fraternities and sororities are taking similar steps. Our Ev.-Luth. church 'rules' and issues its yearbook from 'headquarters'. The transfer of documents, libraries and entire archives is almost complete. Expatriate authors hurry to publish one last volume 'there', so they can be remembered. 'The writing is on the wall' - if we care to read it.

As all this hollowing-out goes... the diaspora devolves into a Potemkin village, a facade of the bustling, energetic community it once was, with no other apparent purpose than keeping up appearances, 'helping things happen' and entertaining visitors. A 'holding operation'. Here and there one hears 'cries in the wilderness': *how* can this be? and ... *what about us?*

Yes, what about us? Good question. That 'us', of course, is Zarins' community-in-need-of-redefining. The 'visible' remainder. Those of us who stay here, or are based here, and are still 'alive' in some kind of recognizable shape. Instead of allowing the free flow of events, perhaps we should make some determinations and plans. This will take courage and logic - both in short supply.

The *first* thing to do is (re)admit that ours is not and has never been a traditional community. Leaving aside the gross aberrations of 'central planning', history shows, again and again, that communities, unlike city suburbs, cannot be 'designed' at will - they spring up along trade routes, around centres of religion, learning, government, commerce. Around natural resources, factories, seaports, railheads. As extensions of military bases and 'centres of competence' (printing and weaving in the Middle Ages). An expatriate community is none of these. It is 'a community of purpose', and meant to be *temporary*. It gathers and holds (often widely-scattered) people, those who care, around a common goal. It will build 'physical symbols' and meeting places (churches, community centres, schools), but only to serve that goal. Read those old 'dedication speeches': they all said that one same thing.

We reached our main goal 11 years ago. Like it, or not - we are now players in the expatriate end-game. So the *second* point is: accept the fact that we must deal with 'closure' (in various forms), that 'things will be different

from how on - and get on with organizing 'the how of it'. Dispassionately, without recriminations.

Therefore, *third*, let us advance the notion (we can say it out loud, despite hectoring from know-it-allas 'back home') that 'not everyone will return' and recognize, at the same time, that survival (here) means different things to different groups. This means - *fourth* - that identifying and coming to terms with new purposes is essential.

Chief among those is 'helping Latvia', our de-facto new cause. But it is not the only one. Zarins believes that 'reaching out' (re-definiton, reform) is worth another shot - we see this with English-language church services for example. A 'hard core' holds a let it be position (aka don't bother us, or same old, same old). An emerging group of middle-aged 'Purists' insists that the key goal of the community here still must be 'prepping' (of themselves, their children) for an eventual return to the homeland - they emphasize cultural and educational initiatives (But these, like lobbying for NATO and EU membership, have a natural expiry date.). There are 'politicians' who dream of re-shaping independent Latvia along (to them) 'desirable' lines. There is a group of 'traders' and businessmen who go back and forth in search of opportunity. We also have 'big-bang' proponents. They say: stop fooling around; gather up all resources, divide them into separate pots - one goes to two or three high-impact projects in Latvia, the other to one hell of a 'diaspora closing party' here. After that, everyone is on their own. Then there is 'residualism': it proposes that, as expatriate life subsides into isolated backwaters, most important will be connections among them, and to homeland - so we should provide for establishing 'an Internet community' of Latvians (Some pieces of it are already operating.). Another (more traditional) version of the same 'line' argues that, as long as there are 'poles of attraction' (our social centres), there will be an expatriate community. Nothing can counterbalance 'the pull' of a revitalized Latvia, but there is no reason to plow under everything we have built here. And, of course, there are variations, combinations, permutations. One 'purpose' I don't want to hear from again was advanced by a featured speaker at my son's Gaŗezers graduation ceremony: 'Who knows? You could grow up to be the first Latvian-American president... of the US'.

Fifth, then: all competing purposes (or 'visions') have some claim on remaining resources. No single group (if it controls an organization with funds) should be allowed to advance its interests at the expense (or exclusion) of others. Why not? Because expatriate organizations no longer have the same mandates they had 20 or 30 years ago, and have not established clear new ones as of 1991. So, *sixth*, we need to debate purposes again - and only *then* decide how money should be spent. It is too late for the same old cycle of elections, committees, projects... and what could be characterized as 'rule by mystery' when it comes to priorities. It is time for direct representation, perhaps a diaspora referendum (Maybe then all those on the 'inactive' list will show up, sign on, pay their dues and cast a ballot. At least they will have been asked - one last time.).

Many countries 'go to the people' when amending constitutions - which, in our own small province, is what we must do (This might even be an object for Latvian lawmakers.). Therefore, *seventh*, let all remaining 'communities of interest' declare themselves and make their claims - in the manner of the French 'Estates-General', whose aim was to replace 'the former (autocratic) regime with consensus, after 'all parties' had had their say. Sure to be messy, 'the republican model' is, nevertheless more

representative than others (Even if 'idealists' vote with their hearts, while 'practical people' vote with their heads.).

'Business as usual', over the last 11 years, has failed to re-focus the expatriate community (Who are we now? 'Recreational Latvians'? 'Song-fest Latvians'? 'Latvians by extraction'? Aid workers? Palliative-care patients? Travelers?). We seem to have forgotten the maxim good disciple teaches: goals first, tactics and resources second. Followed, again, by a realistic evaluation of goals. *Eighth*, then, should be an underlying conclusion that we need to make changes (if only as a response to changes that have already taken place). The experts call it 'transition planning'. Drifting piecemeal along the "current path", as Zarins puts it, leads to more than 'decline'. It gradually narrows choices as resources are used up. Eventually, we will have none - of either.

Gentlemen, start your engines! 'Circle the wagons', if you wish. 'Reach out', if you feel the call. Stand in splendid isolation on ethnically- pure hilltops with your ideals and hopes, like beacon. 'Help' until there is nothing left to give. Complain bitterly, because you have lost all you care about. Fire up those stress-free diaspora barbecues. Migrate the community to the Internet. Try to influence the course of politics in the old country. Help in practical ways. Only... don't do any of this as politics in the old country. Help it in practical ways. Only... don't do any of this as though you have a monopoly on truth and consequences, as though everyone else is 'wrong'. As though we are incapable of making cold-blooded calculations. As though we can't talk to each other. "Maximizing" should mean - maximizing opportunities. All of them.

In final analysis, "feeling good" is not a purpose, it is a result - of *doing* good. In the doing, keep in mind the overarching law of the Iroquois Confederacy: *in every decision we make, let us consider the effects on the next 7 generations.*

Out here, we don't that many left. □

June, 2002

Juris Mazutis

Errata: The following errors (underlined) have been noted in part 1 of this article (June/July issue): P.9: RH column Par. 3, Line 4: "... doing what we can do and are accustomed to doing." Par. 4, line 19: not a "buffer" menu, but a "buffet" menu. Par. 5, Line 6: "...which too often drew..." (not "to"); P. 10: RH column: Par. 1, Line 2: Missing line. The complete sentence should read: "Instead of reaffirming core values and mobilizing every available resource to build all kinds of 'machinery' that would have served us well for the long run - we produced division, 'the clash of generations' and casualties."; Par. 4, line 13: not "poised", but "poisoned"; P. 11: Par. 4. Line 12: Missing line. The 2 sentences affected should read: "Of course, not everyone 'reactivates' (many continue to curse fate, while dwelling on 'happier times'), but those who do set an example: this is not "preserving" the past but, rather, taking it out of mothballs, reviving it and moving forward. "Decline" may be inevitable, but any description of it should include this current of natural reconnection." P. 11, LH column, Par. 5, Line 15: "A few journey to Latvia - ..."; P 11, RH column Par. 4, line 8: "maintain contact with..."

'INCLUSION' and 'EXCLUSION': A preliminary Post-Mortem

Other people's appetites easily appear excessive...
when one doesn't share them.

- Andre Gide, *The counterfeiters*, 1925

Publication of this article in 2 parts prompts me to break custom. I had planned on waiting for reaction to the whole piece before handling questions, but enough have already come in along similar lines (: What is your *personal* take on the issues raised?) to suggest that much

the same can be anticipated post - part 2. So... let's be proactive. While the original article tried to present a wide range of scenarios, clearly I favour some, while dismissing others. The following will re-enforce a few key points with respect to:

Community and language

No negotiations, no compromises. I can't put it any other way.

Either you can speak Latvian, or you cannot. You exercise the language (there is always more to discover), or you don't. You may (re)learn it - because you care to, it can be useful in business dealings, social situations, for research purposes, and so on - or you abstain. You will understand enough to 'get along' in mixed company, or you smile politely, but haven't a clue. These are personal choices. However - expect no free passes to 'community' when it comes to 'belonging' at this fundamental, core level. The same 'entry-language' requirement applies in other ethnic groups.

English language church services, 'second language' school classes, special camp segments for 'non-speakers' and all the rest - taken together, this amounts to diluting the 'Latvianism' of our community. Should we be going down this road? We haven't had that discussion out in the open. We may find, when we do, that this 'direction' is more concerned with 'keeping up numbers', catering to 'estranged spouses' and their families, and maintaining organizations/infrastructure than any concept of what a coherent community is based on. This is 'decline' with a friendly face, retreat to more comfortable, but less principled positions.

I have no problem with keeping up (and extending) 'membership', grounding it in 'local reality' and maintaining what we have... but not at any cost. Certainly not at the cost of making language optional. If the result of 'holding firm' is faster 'decline', so be it (ringing down the final curtain on our distinctiveness is a question of 'when', no 'if'. So... let's play out Act III with some pride and panache.).

Not to forget: Latvia enacted its national language law as a primary condition of citizenship. Seems to me that we have a moral obligation to show some respect by not back-sliding here... and more so if we want our 'get tougher' calls on the Latvian government to carry out some credibility.

Standards and Rigidity

Having standards doesn't mean that they have to be carved in stone. I agree with Zarins, for example, that teaching literature in expatriate schools suffered for a good long time from 'political correctness', i. e. exclusion of material from then-occupied Latvia. It could have served as a guide to what our people there were thinking and hoping, as a starting point for inquiries and evaluations - which would have made us smarter and more sensitive in our dealings with them. An opportunity wasted. Equally sad was the 'time-capsule' mentality some 'educators' (and school-funding organizations) took the position that 'all good cultural 'things' were created before 1939 (or 1945) - never fully appreciating the Wealth of new material produced by expatriate authors (composers, artists), sometimes working right next door. (Curriculum-shapers found it safer to 'teach the past'.) I can count on the fingers of one hand the number of times a 'live body' was invited to read at several schools I know. Now middle-aged and young folks going to Latvia (who should understand that something more than 'easy living' existed here for 40 years) can't tell 'the locals' a damn thing about expatriate culture - if the subject ever comes

up (What a surprise.. and what a shame.). We reap what we sow.

Culture will always stand above politics. That is why many politicians fear culture and try to control it. They do not trust people to think for themselves.

The bottom line I hold to is this: rigid for the sake of some narrowly-defined 'correctness' is stupid. Standards ought to be high, and acknowledge the best. That means - they should be open to review and change, to risk and debate. Not to make things faster, simpler, easier. The opposite: to make them more interesting and challenging. A standard everyone should be able to meet is called - the 'minumum'. Language is one such minimum, more a requirement than a standard. 'Good' (juicy, expressive, fluent) Latvian, or English for that matter, is another game entirely.

Yes, I know that it's a bit late in the day to be fussing about standards. In baseball terms, we are up to bat in the bottom of the ninth inning, one run behind, with two out, a full count of balls and strikes and no one on base. But... that's when performance must meet the highest standard.

Value-free terminology (1)

In 'inclusion' better (or more desirable) than 'exclusion'? Before you can answer, you must pin down the references - with a series of questions.

First - included in what, or excluded from what? Are we talking about the same community, or organization... but from different points of view? Or several alternative (possible) models? How do they function? Second - What are the criteria (payment of dues, knowledge of language, certain skills, combinations) for inclusion, or exclusion? Third - who decides (or cares)? A leader, elected representatives, the group as a whole - sharing particular beliefs, interests, goals? What are they? Fourth - what is the gatekeeping mechanism? 'All comers automatically accepted' is very different from 'only the qualified need apply'.

I have been 'included' in organizations whose behaviour has been embarrassing (typically, through policies and pronouncements of 'leaders' who pretend they 'represent' everyone). I have excluded myself from others I was qualified to join. All - in different circumstances, at different times. Each of us juggles a set of overlapping situations, and brings personal values to bear on making choices. This, not 'politics', is the real dynamic at work. Of course, if a group allows itself to be led around by people who tell them what their choices should be, 'including' those who agree and 'excluding' those who don't - we have another dynamic entirely.

So... I don't like free-loading terminology, open to exploitation. 'Inclusion' and 'exclusion' must be specific, anchored down to tangibles. These slippery terms cannot be allowed to stand by themselves as code for 'good' and 'bad'.

Value-free terminology (2)

In the article, I tried to show that our community is made up of several distinct segments - some inert, others heading in different directions. In each, people define themselves by what they do (or don't do).

So, when it comes to 're-defining' - another free-floating term - we should first specify what we wish to re-define. The whole group? Its values? Chunks or both? Some purpose should be evident: is this an attempt to correct past mistakes, solve current problems and who will benefit from them would be handy. What risks can be anticipated? Who will resist? Who will ignore the whole exercise?

I am saying, again, that 're-definition' cannot be good or bad on its own. Pin down the application: what does it want to achieve? A model that 'includes' folks who do not speak Latvian, for instance, will not be acceptable to those who hold to stricter notions of what a real 'Latvian community' is. On the other hand, those whose command of the language is dissipating and others for whom it never was a priority may find 'no-fault' membership an ideal 'solution'. And that's just language. What if you can't dance the polka? Carry a tune? Don't know what a 'daina' is?

So... "maximizing those who want to feel good about their Latvian connection" is neither here, nor there. A rush of feelings - sadness, pride, anger, hope, frustration, joy, enjoyment, even surprise and sense that we are superior to those who only 'know' one culture - like the ups, downs, twists and turns of a roller-coaster, comes to mind whenever I think about 'being Latvian'. No regrets, though. I wouldn't have missed this ride for anything. In the end, feeling 'good' comes from - 'been there, done that'. 'Wanting' is like looking at somebody else's travel video.

Sidebar: I will agree that our 'modus operandi' (methods, tactics) can be improved - but surely we don't need to wait on 're-definition' to proceed sensibly. □

/To be continued/

Juris Mazutis

Contributions and comments are most welcome.
Additional copies of *MLB Zinotājs* may be obtained by a donation of \$ 3. Please, address them to the editor: phone 514-457-9832; fax 514-457-3496.

☒ ☒ ☒ VĒSTULES ☒ ☒ ☒

LABĀK PALIKT PIE SKAISTĀ...

Latvija Amerikā Nr. 30. savā isajā aprakstā par lielajām Pasaules Jaunatnes dienām, uz kuŗām ieradās pat pāvests, pieminot galveno domu - Jūs esat zemes Sāls un Pasaules Gaisma, varēja iztikt bez statistikas par "papīra ruļļiem". Tas viss katram zināms un daudz vēl kas vairāk, bet vai lasītājam šai gadījumā par to gribas domāt?

Daudz interesantāk būtu bijis zināt, ka, neraugoties uz šādu masveidīgu jaunu cilvēku pulcēšanos, tomēr nebija ne vandalisma, ne bezkaunības, ne vardarbības, kur būtu jāiejaucas policijai. Šī pulcēšanās bija pilnīgs pretstats barbariski slavenajām Woodstock roka izdarībām pirms saviem 30 gadiem.

Vai te nebija redzama skaista cerību zīme nākotnei?

Tam kā liecinieki bija kādi pāris desmiti no Latvijas, kas pārnesis šo labo laika zīmi mājup, kur vēl arvien valda diezgan liela garīga tumsa.

Tomēr viss būs atkarīgs ne tikai no šiem jauniešu tūkstošiem, kas sparoti atgriezās savās mājās, bet vēl vairāk no mums katra, kā mēs katrs uz to raugāties un kādas cerības lolojam. Liekas, ka LA redakcija te vēl ir aizdomīga un šaubīga...

E. U.

☒ ☒ ☒

TIEŠĀ ATBILDE

A. Kalupnieks Kanadas latviešu laikrakstā paskaidro, ka manis teiktais publicētā rakstā esot sniedzis nepareizu informāciju - DV priekšnieka amatam esot kandidējusi tikai viena persona. Ieteicu izlasīt ziņu Austrālijas Latvietis 3. jūlija numurā, kuŗā teikts, ka DV Austrālijā laicīgi pieteikuši savu izraudzīto kandidātu Juri Mellēnu.

Savā rakstā A. Kalupnieks min, ka kandidātiem pie-
teikšanas termiņš esot bijis 15. maijs. Turpretim DV CV
apkārtrakstā Nr. 2./406., kas izdots š. g. jūnijā un kas
izsūtīts visām DV Zemju valdēm, apvienībām, nodaļām un
DV delegātiem, skaidri un gaiši teikts: "Jāpiesaka DV
priekšnieka un vanadžu priekšnieces kandidāti līdz 2002.
20. jūnijam." Vēlos atgādināt DV CV sekretāram, ka vi-
ņam vajadzētu to vislabāk zināt, nepaslaucot izzīpoto ter-
miņu zem paklāja. Apkārtrakstu parakstījuši DV priekš-
nieks V. Plūdons un ģenerālsekretārs P. Vanags.

Tālāk A. Kalupnieks min, ka kandidātu Juri Mellēnu
izraudzījusi tikai DV Sidnejas nodaļa un ka to neesot
apstiprinājusi DV Austrālijas valde. Atbildot uz šo, jāsaka,
ka Juri Mellēnu izraudzīja ne tikai Sidnejas DV, bet arī
Melburnas DV, kas abas ir lielākās DV vienības Austrā-
lijā. Pie tam viņš ar Austrālijas zemes valdes rakstiski iz-
vestām vēlēšanām izraudzīts par kandidātu ar 80% balsīm.
Jāpiezīmē, ka kandidātus DV priekšnieka un vanagu
priekšnieces amatam izrauga DV zemju sapulces un še
nekāds zemes valdes apstiprinājums nav vajadzīgs.

Šis kļūdas nelabošana, nelegāla iecelšana Juŗa Augus-
ta personā radīs vēl lielāku neapmierinātību DV organi-
zācijā.

V. Antiņš,
Bostonā

☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒

BALTĀ GAISMA

Raugies visapkārt, cik balta

Starojot tēvzeme zied.

Kritušo kapenes glāstot,

Saule te uzlec un riet.

Kamēr vēl dzīvs esi, lūdies,

Dievs lai tev gaišumu dod

Stāvēt un izturēt vētrās,

Dārgs lai tev latvieša gods.

Milēdams dzimteni, tautu,

Esi starp daudziem balts zieds.

Latvijas aizstāvju dārzā -

Esi tās kareivis vieds!

Edgars Kubulnieks

JĀŅU GĀJIENĀ

A tradition without intelligence is not worth having.

- T. S. Eliot, *After Strange Gods*, 1934

Paldies tiem Tērvetes saimniekiem, kas šogad uzņē-
ma lielu, staigājošu Jāņa bērnu baru - i tos pamatīgi ap-
dziedot, i bagātīgi 'stiprinot'. Bez Jūsu sirsnības un vies-
mīlības (arī pacietības!) tāds gājiens nebūtu iespējams.
Diez, vai vēl kur citur (pat Latvijā) risinājās tik tradicio-
nāla 'no sētas-uz-sētu' ligošana.

Brīžiem liekas, ka gājiena vaiņagos, dziesmās un tau-
tas tērpos līdzī nāk kas sens un svēts. Tāpēc lai spēka un
veselības kausu malko 'virzītāji', mūzikanti, 'dziesmotāju
kodols', atbalstītāji - visi, kas izjūt līdzdalības dziļi ietekmi-
go nozīmi. Kopā ar saimniekiem, Jūs šos mūsu tautas
svētkus iedzīvināt nevis tādēļ, ka būtu uzlikts pienākums,
bet tādēļ, ka tā ir labi un pareizi. Dabīgi un no sevis...
'vajag'. Un iznāk tā, ka neesam uzdevuši, bet varam - atkal
no jauna - tradīcijās stiprināties. Līdz ar to svešas zemes
pakalni, pļavas un ceļi pakļaujas Jāņu garam. Mēs tos 'ie-
ņemam'. Vismaz... uz diennakti.

Brīžiem šķiet, a gājienam ir savs nepiedienīgais 'astes
gals'. Salasās 'staigātāji' (bet tie nav dziedātāji). Katrā sētā
ieplūst 'čalotāji' (arī tie nav dziedātāji). It kā viens otru ne-
būtu gadiem redzējuši, paziņas sanāk bariņos un (bieži
gan angļu valodā) skaļi izmaina jaunāko dēku atreferēju-

mus. Piedāvāto noēst un nodzert viņi prot, bet ar to - 'pie-
dališanās' jēga izsmelta. Veidojas kaut kāds murminošs
'aizmugures trokšņu fons', kas nomāc Jāņu izskaņu.
Varbūt, šie cilvēki nemaz nejut, ka Jāņiem dziesmota iz-
skaņa ir sirds un dvēsele. Varbūt, ka nav iemācījušies.
Iespējams, ka viens otrs ieradies no tāda diasporas (vai
Latvijas) pagasta, kuŗā Jāņu svinēšana nogrimusi zaļum-
balles, pārmēra iemešanas līmeni. Un tagad galīgs šoks -
Tērvetes Jāņi nav 'tādi'. Ko gan viņi sagaidīja?

Labi, zināmos apmēros 'sveiks!' un 'kā iet?' (un tad
viss sekojošais) ir dabīga, saprotama parādība. Sarunas
nav jāaizliedz. Tomēr: kāpēc 'obligāto' nevar nokārtot pār-
gājienā no vienas sētas uz otru? Ir arī tiesa, ka Jāņos saro-
das 'ilgi neredzētie', pat speciāli 'atbraukušie'; prieks ir
liels, koplaiķis īss. Bet... Jāņu gājiens notiek tikai vienu
reizi gadā, aizņem pāris stundas - vai tieši tam (tajā laikā)
jāpiekabina visas 'tikšanās izdarības'? Iznāk gandrīz tā, ka
Jāņu dziesmas kalpo sarunu biedriem kā patīkama 'kok-
teiļu stundas mūzika'. Un tad vēl viņi pastiprina murgi-
nāšanu: 'tuvāk pie dziedāšanas' (un ja tā izvēršas spēci-
ga)... re, grūtāk sekot sarunu pavedieniem. Diezgan
skaidrs, kas tādiem svarīgs.

Ko darīt?

Varbūt, ka neko. Daļa 'aktīvo' saka: lai notiek, lai
'plūst'. Kā būs, tā būs. Varbūt, vienam otram 'pielips', var-
būt, nākamo reizi pametis murminātājus un pārnāks dzie-
dātāju lokā. Galvenais ir un paliek: pašiem jājūtas labi, pa-
šiem jābauda. Līdzīgi izsakās 'spontānā' aizstāvētāji: sa-
nāks, kā sanāks. Nav nekāda vaina tādām pieejām, bet tas
prasa zināmu izturību. Tomēr patika māc. M. Ķirsona
pusjokā izteiktais: no plkst. diviem (tieši pēc 'Jāņujūdzes')
līdz plkst. pieciem izsludināsim 'pieņemšanas pauzi', ku-
ŗas ietvaros tad lai sanāk visi - jauni, veci un viduvēji - kas
grib piedalīties blakus nodarbībās. Lai satiekas un izrunā-
jas līdz apnikumam. Lai pačalo, cik vien gribas. Lai bei-
dzot tiek salāpīta pasaule, bet piecos sākas galvenais: gā-
jiens - tikai ar dziedāšanu.

Vai tāda kārtība 'neizretinātu rindas'? Lai! Piestātne
katrā sētā būtu sirsnīgāka, jautrāka un saimniekam - vieg-
lāk panesama. Vai 'zināms formāts' neatbaidītu vienu otru,
kas pieradis 'šļempot līdz brīvā stilā, izdarīties pēc pati-
kas? Lai. Ir 'gājēji', kas labprātāk veidotu mazāku, bet cie-
šāk saliedētu 'komandu', bez līdzī velkamas, inerta 'astes'.
Vai pat sīki 'noteikumi' kaut kā tomēr... neizjauktu Jāņu
gaisotni? Prieku? Man liekas, tieši otrādi: stiprinātu kā
vienu, tā otru. Protams, būs domstarpības. Lai ir.
Pārrunāsim.

Jāņi ir mūsu tautiskākie, senākie svētki. Gadiem ejot,
Tērvetes gājiens pats ir 'iegājis' tradīcijās - varbūt, 'tuvi
stāvošie' nemana, bet gandrīz jau trīmdas izkaisīto pagas-
tu leģendu kategorijā. Tas ir 'kaut kas'. Iziesim tajā ar
cieņu. Jo...

Vai, Dieviņi, citu gadu... atkal kopā līgosim?

Juris Mazutis.

TĒRRVETES NOMETNE ATVĒRA VĀRTUS

Ap 200 akru lielais lauku īpašums, ko pirms 50 ga-
diem iepirka agrākā otrā Montrealas latviešu sabiedrības
garīgā dzīves aprūtēja ev. lut. Svētā Pāvila draudze un ko
nokristīja senās zemgaļu cilts pils Tērvetes vārdā, arvien
ir Montrealas un Otavas latviešu vasaras atpūtas un iz-
braukuma vieta. Tā atrodas, apmēram, pusceļā starp
Montrealu un Otavu, ap 140 km no vienas vai otras puses,
Labrenču kalnu piekāvē, straujās Sarkanās (Rouge) upes
krastā, no kurienes var sadzirdēt ap kilometru attālā Bell
ūdenskirtuma šalkas. Montrealas Trisvienības ev. lut.
draudzei apvienojoties ar Sv. Pāvila draudzi, Tērvetes lau-

ku ipašums pārgāja pirmās rokās. Neilgi pēc Tērvetes iepirkšanas tika pārdoti apbūves gabali Tērvetes 'jaunsaimniekiem', kur dažu gadu laikā Montrealas latvieši, dabas, svaiga kalnu gaisa un klusuma cienītāji, uzcēla ap trijiem dučiem vasarnīcu, tika izveidota bērnu un jauniešu vasaras nometne. Pēdējā darbojas no draudzes neatkarīgi, pati ar savu budžetu, savu grāmatvedību un vadību. Gadu no gada tā kļuva populārāka un pirms, apm., 10 gadiem tā tika paplašināta ar pāris jaunām ēkām un labierīcību ierīkošanu, jaunas un dziļas akas izurbšanu Tērvetes klintīs.

Šogad nometnes vadība bija vidējās un jaunākās paaudzes rokās. Vadītājs bija Jānis Mateus. Audzinātāji, viņu palīgi un nometņotāji bija no dažādām pilsētām, ieskaitot Latviju. No 14 darbiniekiem tikai 6 bija montrealieši (to vidū Roberts Kalniņš un saimnieces.) Pārējie - no Toronto, Hamiltonas, Losandželosas un Latvijas. Programmas vadība bija otavietes Ingridas Mazutes rokās, bet par vadītājiem darbojās Dāvids Porietis-Bedard, Ingrīda Kalace, Annija Tetere, Anna Apse, Katrīna Sausiņa. Džesika Steprāne, Pēteris Staško, Miķelis Steprāns un Aleksis Sausiņš. Galvenā saimniece - Irēne Aizupiete, viņas palīdzes Katriņa Kraule, Ieva Lakata, Selga Vitola un Sandra Trence. Nometņotāju lielākā daļa nāk no citām pilsētām: no Toronto un Hamiltonas kopā 24, no Otavas - 6, Losandželosas - 2, no Latvijas 1, no Montrealas - 11; kopā 44, kas nometnē uzturējās pirmo nedēļu. Otrajā tas saruka uz 29 sakarā ar dziesmu svētkiem Čikāgā.

Nometnes atklāšanu ievadīja dievkalpojums brīvā dabā. to vadīja Silvija Sipoliņa. Spreidīka tema bija ūdens. Garīgās dziesmas ar ģitāri pavadīja Jānis Mateus. Dievkalpojumā bija vairāk kā simts dievlūdžēju. Tam sekoja Latvijas, Kanadas un Kvebekas karogu uzvilksana un Jāņa Mateus atklāšanas runa. Roberts Kalniņš isā uzrunā iepazīstināja visus ar nometnes vadības uzdevumiem, mērķiem un paredzētajām nodarbībām mazajiem nometņotājiem. No DV Montrealas nodaļas sveicienus nodeva tās valdes priekšsēdis Indulis Skrstiņš, pasniedzams \$ 200 čeku jaunatnes atbalstam. Pēc tam zem 2 baltiem bērziem pulcējušos vecākus ar nometnes noteikumiem iepazīstināja vad. J. Mateus, norādot, kas atļauts un kas nav vēlams, kā arī vecāku ciemošanās laiku nometnē. Nometni slēdza 20. jūlijā ap krēslas laiku ar ugunsroku un svētbrīdi sveicīšu gaismā.

Par nometnes vadītāju nopietnību un kārtības izjūtu liecināja pie 6 nometņotāju istabu durvīm piespraustie uzraksti "Mēs runājam latviski" ar istabu atbildīgo vadītāju vārdiem.: pirmā - Miķelis, Pēteris, Dāvids, otrā - Aleksandrs, trešā - Katrīne, Anna, ceturtnā un piektajā - Antra, Annija, bet sestajā - Dāvids, Edī, Jānis, Roberts, septītajā - Ansis, Jānis, Māris. Pie kādas citas nelielas ēkas uzraksts - "Reģistrācija". Izlasot šos vārdus, sirdī iedegās maza cerību liesmiņa, ka mums, vecākajai paaudzei, aizejot, vietā paliks vēl Jānis, Ansis, Dāvids, Māris, Miķelis, arī Anna un Antra. Ko vēl citu varam vēlēt, iekāpuši savos 80 gadīgos zābakos?

Būtu skaisti, ja tērvetiešiem pašiem vai kopā ar palīgiem izdotos atrast laiku un materiālu, lai salabotu vai atjaunotu vecā un rosīgā tērvetieša, jau 10 gadus netaiķa Agrumu Pēterja celtos divus senlatviešu ap 5 metri augstos sargu torņus abās pusēs Tērvetes iebraucamam ceļam. Tie vēl arvien liecina, ka te, tiešām, ir latviešu nometne - Tērvete, un arī to, ka te kādreiz dzīvoja dievturis Agrumu Pēteris, kas daudz ko mācīja, daudz ko zināja, bet vēl vairāk - nebaidījās uzsākt un pabeigt.

Tikai pirms dažām nedēļām, ceļā no Otavas uz Montrealu, Tērvetē bija iegriezusies mūsu valsts prezidente Vaira Vīķe-Freiberga, vai nu lai apciemotu tērvetiešus, izvēdinātu un apskatītu savu vasaras mājiņu, vai, varbūt,

lai no tās atvadītos, jo uzturēt vasarnīcu citā zemē nav viegli. □

Skrastiņa Indulis

=====

PIE SIRMĀS JAUNO DIENU SAIMES

Piemērotākus vārdus mūsu sabiedrības darbigākai saimei nespēju atrast. Jūlija saietu, kuŗā pulcējas ap 60 viesu, atklāja pensionāru saimes priekšsēdis V. Paegle, lūdzot ar klusuma brīdi godināt 23. jūnijā viņšaulē aizgājušo Bernadeti Waldheimu, kas bija dzimusi 1911. g. 3. jūnijā, Latvijā.

V. Paegle iepazīstināja savu saimi ar Latvijas ciemiņu - smiltenieci Aīdu Purmali un nolasīja 3 dzejas. Sekoja māc. Māra Ķirsona isa svētruna par tematu "Ko varam mācīties no puķēm?" - plaukt, ziedēt, bet galvenais - neskaust.

Biedrzīne Ilga Strautiņa apsveica 13 jūlijā dzimušos: Ēriku Vitiņu, Jāni Verneru, Valiju Grundi, Janīnu Reveliņu, Jāni Gributu, Spīdolu Zariņu, Antonīnu Bremzi, Martu Ērgli, Jāni Ezerosi, Mīliju Godiņu, kā arī 75-gadnieci Vīlmu Krūzi un 80 gadnieces Ainu Paegli un Maldu Skaistlauku. Sekoja "Daudz baltu dieniņu" un viņa glāžu saskandināšana.

V. Paegle nolasīja vairākas anekdotes, izsmidzināja klausītājus. J. Metums lasīja dažādas rimīgas humoreskas, E. Reveliņš - savu dzejoli par pensionāru gaitām. Viesņa no Latvijas pastāstīja kādu mazdzirdētu anekdotu. Jautros priekšnesumus, ko pildīja paši pensionāri, pabeidza Janīna Reveliņa ar solo dziesmu.

Saimnieces Aina Paegle, Antra Lazdiņa un Hedija Ozoliņa visus bagātīgi paēdināja. Jūlija jubilāres bija cepušas kūkas, bet jubilāri - pirkuši vīnu. Devīgi glāzes pildīja Georgs Strautiņš un Ēriks Skujiņš. Stūrgalvīgais gaŗgabaliņš Konstantīns Čaks iekasēja 10 dolārus, lai dalībnieki varētu ne tikai piepildīt vēderu un labi atspirdzināties, bet arī noklausīties savu pašu "mākslinieku" priekšnesumus.

Māc. M. Ķirsons bija "paķēris" līdz savu māsiņu no Latvijas - profesionālu kosmētiķi no Smiltenes - Aīdu Purmali, ar kuŗu man izdevās izmainīt domas un apjautāties par apstākļiem dzimtenē. Saimnieciskās dzīves atplauksnā pozitīvu pārmaiņu neesot daudz, izņemot Rīgu un dažu pilsētu centrus. Tālāk no tiem valdot pelēcība un nabadzība. Tauta esot nesaprašanā par greznajām mājām Jūrmalā un jautājot, par kādu naudu tās esot celtas, kur tādu naudu varot nopelnīt godīgi un labi atalgotā darbā? Vērtējums par dzīves apstākļiem laukos nebija pozitīvāks. Izņemot dažas saimniecības, arī tur esot vērojama nabadzība, aizmirstība un tukšums. Kad ieminējos par pensionāru mazaģām pensijām un grūto izdzīvošanu, mani pārsteidza viesņas vērtējums, ka viņi tomēr regulāri saņemot katru mēnesi zināmu pensiju. Esot tomēr ģimenes ar bērniem un mātēm-vieniniecēm, kas par padarīto darbu nesaņemot nekā, jo darba devējiem naudas neesot, vai tie vienkārši algas neizmaksājot. Uz kādu citu manu jautājumu - kas ir lielākās tautas nedienas - korupcija vai krievi, sekoja atbilde, ka abi. Bistami esot krievu šovinisti un tie, kas nīstot latviešus un latviešu tautu un kas mūsu valodu saucot par suņu valodu. Tomēr esot laba daļa Latvijai uzticīgu, draudzīgu un izpalīdzīgu krievu cilvēku. Par to liecinot liela daļa bijušo izsūtīto, kuŗiem viņi palīdzējuši izdzīvot.

Uz jautājumiem, par kādu politisko partiju viesņa nodotu savu balsi gaidāmās 8. Saeimas vēlēšanās, viņa atbildēja: "Neesmu vēl izlēmusi, tikai vēroju un klausos." Pozitīvu atbildi nesaņēmu, kad iejautājos par TB/LNNK vai Jaunais Laiks ar Eināru Repši priekšgalā. Turpretim viņa cildināja mūsu prezidentu, kas esot ļoti gudra, laba un visiem spēkiem cenšoties iezīmēt redzamu vietu Latvijai

ne tikai Eiropas, bet arī pasaules kartē. Saprotami esot tas, ka esot tādi, kas domājot citādi. □

Skraстиņu Indulis

AIZSAULES CEĻOS

BERNADETE WALDHEIMS, dz. Pekšs

Dzimusi 1911. g. 3. jūnijā, Rēzeknes apriņķī, Latgalē. Tēvs zemnieks, dārznieks un galdnieks. Ģimenē daudz bērnu. Apmeklē un beidz sieviešu arodskolu Saule. Vēlējusies izglītību turpināt Mākslas akadēmijā, bet pietrūkst līdzekļu. Iepazīstas ar šīs akadēmijas pēdējā kursa studentu Jāni Gorbunovu, ar ko apprecas. II pasaules kara laikā jāpamet Lagale un dodas uz Kurzemi. 1944. gadā nonāk Bavārijā, Vācijā. Kad sākas izceļošana uz citām zemēm, dodas uz Franciju, parakstot uz 1 gadu mājkalpotājas līgumu daudz bērnu ģimenē Parīzē. Ģimenes galva ir kāds aviācijas kapteinis, inženieris, 5 bērnu tēvs. Viņš bija sagādājis darbu 4 latviešiem. Iemācās sūšanas amatu.

Parīzē iepazīstas ar Žani Waldheimu, kurš 1952. gadā dodas uz Kanadu. Nākamajā gadā viņš viņai izkārto līgumu. Apprecās 1963. gadā. Kādu laiku strādā sūšanas darbnīcā, kur darbs grūts un izpeļņa maza. Ņem kursus gleznošanā un uzsāk gleznot, kas nebija izdevies jaunībā.

B. Waldheima mira 23. jūnijā. Pēdējā gaitā viņu izvadīja 28. jūnijā vietējais katoļu garīdznieks un ap 50 pavadītāju no katoļu dievnama. Viņu guldīja Mount Royal kapsētas latviešu katoļu draudzes nodalījumā blakus vīram Žanim, ko viņa zaudēja pirms 9 gadiem.

Aizgājēja bija čakla latviešu sarīkojumu apmeklētāja un pasākumu atbalstītāja. Viņas laipnība un smaids arvien iepriecināja mūsu pensionāru saimes locekļus. Bēru mielasts notika Montrelas latviešu sabiedriskajā centrā, kur isu nekrologu nolasīja Augusts Pušpurs.

Laiku pa laikam rakstīja pa dzejoliem. 10. aprīli bija uzrakstījusi īpašu atvadu vēstuli, ko bija adresējusi radiem, draugiem un labvēļiem: *"Man atvaļinājums iet uz beigām. Nezinu, cik ilgi (Dievs) vēl man piešķirs. Gadu ir daudz. Gribu atvadīties - visiem vēlēt Dieva svētību, labu veselību, ticību, cerību, mīlestību. Uz redzēšanos gaišos, gaišos Dieva dārzos. Ar Dievu, Jūsu Bernadete.*

Paldies!"

Un viņas pēdējais dzejolis skan šādi:

*Dziedi sila lakstīgala
Mana loga tuvumā.
Ieva likst baltos ziedos,
Lakstīgalai savas dziesmas.
Iešu dziesmas klausīties.
Ritā agri cirul's dzied,
Lakstīgala vakarā.
Pievakarē, vakarā,
Vientulībā klausoties,
Logu klusu, klusu veņu,
Klusu logu aizveņu.*

R.

++++++
HEINRICHS ROMANS

Ir beidzies ražīga inženiera mūžs. Heinrichs Romans atstāja šo pasauli mierīgi un savu tuvāko vidū, Montrealā šī gada 16. jūlijā. Viņa bērēs piedalījās prāvs tautiešu un vietējās sabiedrības, radu un draugu pulks. Viņu pārpelnoja. Urnu novietos Rotas kapos, Katskiļos.

H. Romans dzimis 1913. g. 1. decembrī, Pēterpilī. Ģimene atgriežas Latvijā līdz ar citiem Krievijā izkaisītajiem latviešiem pēc Latvijas neatkarības pasludināšanas. Visas skolas gaitas risinājas Rīgā, kur vecāki vada Mazā Vērmanīša ēdnicu. Beidz Dzeņa privātgimnaziju un studē inže-

niežzinības Latvijas Universitātē. Sastāv Selonijā. Studiju laikā vasaras pavada prakses darbos dažādās zemēs - Čehijā, Somijā, Beļģijā. LU beidz 1942. gadā, iegūdam elektriskā inženiera gradu. Pēdējā studiju gadā salaulājas ar Margrietu Mežgaili, kas ir viņa dzīves biedre līdz mūža galam.

Pastāvīgu darbu H. Romans sāk pie Ķeguma spēkstacijas elektriskā projekta. No turienes viņš pāriet pie vācu Siemens firmas. Krieviem tuvojoties firma viņu evakuē uz Vāciju ar visu ģimeni. Kaķam beidzoties, ģimene pārceļas uz Detmoldu, kur Heinrichs strādā angļu armijas inženieru vienībā līdz izceļošanai uz Kanadu 1948. gadā. Kaut gan ieceļo kā mājkalpotājs, pirmā darba vieta ir BEPCO firmā kā tehniskam zīmētājam. 1950. gadā pāriet uz lielo ALCAN firmu, kur gadu gājumā uzstrādājas līdz galvenā elektriskā inženiera postenim Aizjūras projektos. Šis amats viņu izvadā pa visām pasaules malām, kur firma būvēja alumīnija rafinērijas un pārstrādes fabrikas.

1978. gadā Heirichs Romans dodas pensijā. Tomēr vēl 5 gadus strādā ALCAN kā tehniskais padomdevējs. Pensijas gados daudz ceļo, apkopj savu māju un kopj dārzu kopā ar dzīves biedri Margrietu. Visu savu mūžu aktīvi darbojies Selonijā. Savā dzīvē bija miermīlīgs cilvēks ar lielu humora izjūtu.

Aizgājēju sirsnīgā atmiņā patur viņa ģimene, inženieru un kolēģu pulks, selonieši un Montrelas latviešu saime. □

Jānis Tērauds, inž.

MORAGA DUNBAR-CAUNE

Dzimusi 1933. g. 12. aprīli, Skotijā
Mirusi 2002. g. 1. augustā, Montrealā

*Daudz sapņu ir jāgulda
smiltājā.*

Dzīlās sērās

vīrs Alberts Caune

PATEICĪBA

Es izsaku vissirsnīgāko pateicību visiem, kas atcerējās mani un izteica līdzi jūtību manā bēdu brīdī.

Paldies!

Alberts Caune

Aizsaules ceļinieku pulkam pievienojies

MLB GODA BIEDRS

un

**MLB Ziņotāja darbinieks
jūrnīeks**

JĀNIS BERNHARDS BIRZE

Dzimis 1915. g. 17. martā Adāžu pagastā
Miris 2002. g. 4. augustā, Montrealā

Viņu piemin

Montrelas latviešu biedrība

**MLB Ziņotāja redaktors un
redakcija**

PATEICĪBA

Lai gan aizvadītais 14. jūnijs jau pieder pagātnei, sāpes, rūgtums un mūsu lielā austrumu kaimiņa, "gaismas nesēja" nodarītā, vēl arvien neatzītā un slēptā, bet pasaulei labi zināmā patiesība, saistīta ar barbariskām izsūtīšanām pirms 61 gada, apzinātu baltu tautu iznīcināšanu krievu vergu un dzīvību izdzēsēju nometnēs, vēl vienmēr ir dzīvā atmiņā. Un šodien latvietis dzimtenē un svešumā vaicā jautājumu pasaulē grūti atrodamai sirdsapziņai, kad pienāks mūsu diena, kad tiesas priekšā sauks Krieviju par genocīdu, noziegumiem pret cilvēci un apzinātu tautu iznīcināšanu? Kad pienāks mūsu diena?

Pateicamies mūsu darba atbalstītājiem Montrealā, kuŗu kopīgais devums no 47 ziedotājiem līdz šai dienai ir \$ 1775.-. Kā mūsu, tā arī DV Kanadas valdei pārvestā summa (50% no visiem ziedojumiem), tiks izlietota dzimtenes trūkumcietēju atbalstīšanai, skolām, bērnu nometnēm un nacionālās jaunatnes audzināšanas darbam. Arī viņiem jālasa vārdi, kas rakstīti pie ieejas Kurzemes brāļu kapos Lestēnē:

"Patiesībai jāredz dienas gaisma!", par kuŗu šodien tik daudziem mūsu valsts vīriem bailes runāt un vēl vairāk to rādīt.

14. jūnija atcerei ziedojuši:

\$ 10.- J. Gributs, M. Štauers; \$ 15.- Ilga Dekmeiers; \$ 20.- Antonina Bremze, Alma Gūtmanis, Linda Karlsons, O. Kreišmanis, Jadviga Ozoliņš, A. Reiss, O. Rozentāls, Lilija Rudzāts, Nora Saletes, E. Skapsts, Ausma Valters, G. Smilga; \$ 25.- E. Auders, E. Bārdiņš, Mirdza Kalacis, I. Klaiše, Valentīna Leikučs, J. un G. Lukstiņi, E. Reveliņš, E. Skujiņš, G. un I. Strautiņi, A. Zariņš; \$ 30.- Anta Paabo, M. un D. Peizes, J. Skrastiņš, Velta Tomsons, P. Zujevs; \$ 35.- Ērika Vitiņa; \$ 40.- A. Apinis; \$ 50.- Elza Aboliņš, K. Čaks, J. Graudiņš, J. Greizis, J. un A. Ierasti, E. Lipomanis, J. Paliņš, A. Panga, F. Poriētis, J. Tērauds, R. Vitiņš; \$ 75.- E. Platups; \$ 100.- J. Odiņš, V. un A. Paegles; \$ 200.- Rasma Stelps-Kiršteins.

Kopā no 47 ziedotājiem \$ 1775.-

Vēlreiz sirsnīga pateicība Jums visiem. Bez Jūsu atbalsta mēs nespējam pastāvēt!

DV Montrealas nodaļas valde
vanagi un vanadzēs

KĀDREIZĒJĀS MONTREALIETES PANĀKUMI

Četrdesmittrīsgadīgā Daina Kalniņa, ev. lut. Trisvienības draudzes kasieŗa Roberta Kalniņa māsa, ir pārtikas vielu un diētas speciāliste. Viņa nodarbināta lielajā Bērnu slimnīcā Toronto.

Sadarbojoties ar darba kolleģu, Daina ir līdzautore divi grāmatām - "Better Baby Foods" un "Better Food for Kids Aged 2 to 6". Grāmatas apraksta, kā diētiski vajadzētu gatavot garšīgus ēdienus bērniem. Autore uzskata, ka tieši šajā laukā līdz šim bijis liels trūkums labas ēdināšanas pamācību grāmatu klāstā.

Lai interesenti labāk iepazītu šīs grāmatas, to izdevēja - izdevniecība "Robert Rose" rīko grāmatu autoru parakstīšanu un masu mēdiju uzstāšanos Kanadas TV, radio un preses namos. Tā Daina Kalniņa vairākas reizes intervēta Toronto radio stacijās, kā arī ļoti populārajā televīzijas programmā "Canada AM".

Pirmā grāmata jau ir otrā izdevumā. Otrā grāmata nupat ir iznākusi. Kopā jau pārdotas pāri par 60,000 eksemplāru šo grāmatu. Abas var iegādāties populāros grāmatu veikalos, kā Chapters un Costco. Tās pārdod ne tikai Kanadā un ASV, bet arī Internetā (Amazon). Patlaban tiek pētītas iespējas tās izdot latviešu tulkojumā, Latvijā. □

I.K.

Nākamais MLB Ziņotāja numurs būs septembra un oktobra dubultizdevums, kas iznāks ap septembra vidu. Materiāli tam iesūtāmi redakcijai nekavējoties. Redakcija

LATVIEŠU
KREDITSABIEDRĪBA

LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBAS PAKALPOJUMU LIKMES PAR TIEŠU NAUDAS PĀRSŪTĪŠANU UZ UNIBANKU LATVIJĀ:

ASV/KANADAS	ASV/KANADAS
\$100 - 500	\$8.00/ 10.00
\$501 - 10,000	\$16.00/ 20.00
\$10,001+	\$40.00/ 50.00

Pārsūtījumā adresētā persona var naudu saņemt Unibankas filiālēs visos Latvijas rajonos. Sūtītājam pašam ir jāpaziņo saņēmējam par naudas izsūtīšanu.

Informācija - lūdzu zvaniet (416) 922-2551, jeb rakstiet
Latvian Credit Union, 491 College Street, Toronto, ON M6G 1A5
Kreditsabiedrības birojs slēgts pirmdienās

North American Latvian Guild of Organists
Latviešu Ērģelnieku Ģilde Amerikā (LĒĢA)

XI Ērģeļu dienas Otavā

2002. g. 11.-13. oktobrim

Mākslinieki no Latvijas un Ziemeļamerikas
Jauni ērģelnieki

Koncerti, referāts, Otavas ērģeļu tūre

Tuvāka informācija:

Vija Klucherta (613) 839 0335

E-pasts: vija@latvianorganfestival.org

Mājas lapa: www.latvianorganfestival.org

- ♦ Tieši karstākajā vasaras laikā, kad dienas temperatūra katru dienu pārsniedz 30 Celsija grādus, atzīmējot jaunus rekordus, 12. augusta agrā rīta stundā, plkst. 02.30, Montrealā pārsprāga 2 metru resna ūdens piegādes caurule. Negadījums radīja lielus zaudējumus, kas sniedzas miljonos. Apludināja 1700 mājas. Daudzi pagraba dzīvokļu iemītnieki zaudēja visu savu iedzīvi. Vairāk kā 30,000 pilsētas iedzīvotājiem nav ūdens piegādes. Tie katrs var saņemt nozīmētās vietas tikai 4 galonus. Pārējiem, kas dzīvo piemeklētājā pilsētas rajonā un kam vēl pilsētas ūdens pieejams, tas jānovāra vismaz 5 minūtes pirms lietošanas. Lai lietas savestu kārtībā, būs vajadzīga vismaz nedēļa. Pieminētā caurule bija tikai 30 gadus veca. Pārējā ūdens apgādes sistēmā daudz cauruļu ir vecākas pat par 100 gadiem. Tas mudina domāt, ka pilsētai priekšā ir itin grūtas dienas, kas radīs jaunas problēmas. Cilvēku prātus satrauc ziņa, ka no Āzijas puses uz Kanadu varētu nākt 13 km biežais piesārņojuma mākonis, kas jau nāvē aizdzinis tūkstošus. Apstākļu pazinēji lēš, ka sekas no šī mākoņa varētu būt astronomiskas, kopējam upuŗu skaitam pārsniedzot miljonu. Jācer, ka šo mākonī pievāks pasaules telpa, pirms tas varēs izdarīt savu iespējamo postu.

Sarkaznbaltsarkani kāvi
Šonakt uzplīvo augstu.
Tauta, kaut dvēselē savā
Tu uz pilnību augtu.

Nomestu verdzības jūgā
Mantoto šķelšanās lāstu,
Vienību - glābiņu savu
Mīli ar sirdi un prātu.

Sarkanbaltsarkanā kaismē
Brālis lai sniedz roku brālim,
Savu karogu nesiet,
Latvieši tuvi un tāli!

Edgars Kubulnieks

=====

SVĒTEĻU LAIKS

To zinu, ka pagājis odžu laiks.

Es vēlētos atkal, kā bērībā,
Kad baskājies skrēju pa taciņām,
Iet droši pa dzimtenes lielceļiem,
Jo redzu daudz ligzdu ar svēteļiem.

Es nešaubos: aizgājis odžu laiks.

Bet tās vēl no čūkslājiem lien un lien,
Šķiet - rūpuji vairojas katrudien.
Tad skatos uz svēteļiem debesīs,
Sirds nākotnes cerībā viegli tric.

Un gavilē līdzī - mums svēteļu laiks!

Draugs, mācies no svēteļiem cīpā augt,
Steidz brāļus un māsas pie darba saukt.
Vairs nedrīkst atgriezties bijušais baigs,
Lai tīram zemi - ir svēteļu laiks.

No cikla "Trinams zobens"

Edgars Kubulnieks

=====

AI MANA TAUTA, VALSTS

Ai mana tauta, valsts,
Sāk zaļš ozols kalst.

Tā mana cerība, kas dilst,
Un elpu smacē kapu gaiss,
Kad, sevi plosot šķeldamies,
Drūp koks viscietākais.

Jau slotu svešas rokas sien,
Tās tevi aizslaucīs,
Pār trūdiem miglu nāvīgo
No austriem vēji dzīs.

Drīz dzīves lapu pēdējo
Ar kvēlām sāpēm šķiršu,
Es, tevi mīlot, sadedzīs,
Dzīts izmisumā miršu.

Ai mana tauta, valsts,
Tavs zaļš ozols kalst.

No cikla "Nāvīgā migla"

Edgars Kubulnieks

+++++

Cienījamie MLB Ziņotāja lasītāji!

Iepriekšējā (jūnija/jūlija) numurā MLB valde publicēja vairākus lūgumus. Daļa uz tiem ir atsaukušies, bet redakcijai tieši vasaras mēnešos ir vajadzīgs plašāks atbalsts, lai cīnītos ar izdevumiem, kas nemitīgi pieaug. Atsaucieties!

Tās notiks sestdien, 2002. gada 5. oktobrī.

Ārzemēs dzīvojošiem pavalstniekiem, cik šobrīd zināms, būs šādas iespējas:

1. tie varēs iesūtīt savas balsis pa pastu laikā 15 dienas pirms vēlēšanu dienas. Kādi būs šie iesūtīšanas noteikumi, šobrīd vēl nav pilnīgi zināms.

2. Kanadā būs 2 vēlēšanu iecirkņi: Otavā un Toronto. Tos pārraudzīs Latvijas vēstniecības Kanadā darbinieki. Tas nozīmē, ka montrealieši varēs nodot savu balsi tieši 5. oktobrī Otavā.

3. Katrs pavalstnieks, kas dzīvo ārzemēs, savu balsi varēs nodot Rīgas iecirknī, ja viņš vēlēšanu laikā atradīsies Latvijā.

Lai balsotu, jāuzrāda Latvijas pase vai pilsoņu reģistrācijas dokuments.

Šobrīd vēl nav īstas skaidrības par to, kā vēlētāji saņems vēlēšanu materiālus.

Informācija par vēlēšanām saņemama Latvijas vēstniecībā Otavā, tālrunis 613-238-6014, fakss 613-7044.

Montrealā varat sazināties arī ar LNAK pārstāvi Dāgu Demandtu, tālrunis 514-481-7345.

Lai vēlēšanās piedalītos zinīgi, jāiepazīstas ar politiskām partijām un to kandidātiem. Šobrīd trūkst plašākas informācijas par to. Viena vieta, kur šādu informāciju var daļēji apgūt ir Internets. Adrese: Politika.lv, kā arī Latvijas laikraksti.

Jaunās partijas atbalsta grupas vadītājs Montrealā un apkaimē ir Andris Palejs: tālrunis 450-458-0317, fakss 450-458-7980; e-pasts: apalejs@videotron.ca

Mudinām visus Latvijas pavalstniekus īstenot savu lielāko demokrātisko pienākumu un piedalīties Latvijas 8. Saeimas vēlēšanās! Izmantojiet to iespēju, kāda Jums ir visizdevīgākā. Un ja Jums ir kādas neskaidrības, sazināties ar Latvijas vēstniecību Kanadā.

Galvenais piedalieties Latvijas 8. Saeimas vēlēšanās!

Ja starplaikā būsīm saņēmuši plašāku informāciju, ziņosim par to nākamajā MLB Ziņotāja numurā, kas iznāks septembra vidū.

Redakcija

#####

+ Redakciju slēdzot, esam saņēmuši ziņu, ka 2002. gada 8. augustā Joliette slimnīcā miris 77 gadus vecais **Elmārs Hugo Rozītis**. Viņš dzīvoja Raudonā (Rowdon), Kvebekā, kur arī apbedīts. Par viņu sēro dzīves biedre Hildegarde, dēls Henrijs un mazbērni.

* Montrealas latviešu organizāciju padomes nākamā darba sēde notiks 10. septembrī, plkst. 19:30, Latviešu centrā. Padomes dalībnieces aicinātas sūtīt savus pārstāvjus. Viens no pārrunu galvenajiem punktiem būs šī gada valsts svētku sarīkojums.

Līdzstrādnieki, gaidām Jūsu materiālus!

Biežāk lietoto telpu adreses: Sv. Jāņa igauņu baznīca, kur notiek dievkalpojumi, 4345 Marcell ielā.
Ev.-lut. Trīsvienības draudzes nams - 3438 Rosedale Avenue, tālrunis 489-3224
Montrealas latviešu sabiedriskais centrs - 3955 Provost ielā, Lašīnā, tālrunis 634-4082
Latvijas vēstniecība Kanādā: 280 Albert St., Suite 300, Ottawa, ON K1P 5G8; t. 613-238-6014, f. 613-238-7044

- 15. augustā, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības **kārtējā sanāksme.**
- 18. augustā, plkst. 11:00, Tērvetē, latviešu ev.-lut. Trīsvienības un Otavas ev.-lut. Miera draudzes **kopējais dievkalpojums un pikniks**, kuņģā piedalās arī abu pilsētu pensionāru vienības. Saldais ēdiens piknikā groziņu veidā.
- 25. augustā, plkst. 18:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latv. ev.-lut. Trīsvienības draudzes **kārtējais dievkalpojums.**

- 4. septembrī, plkst. 16:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" **kārtējā sanāksme.**
- 6. septembrī, plkst. 12:00, Latviešu centrā, Latviešu centra darba grupas **kārtējais palaunadzis.**
- 8. septembrī, plkst. 14:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.- lut. Trīsvienības draudzes **kārtējais dievkalpojums.**
- 15. septembrī, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas, Jēzus Sv. Sirds kapličā, 426 Sulpice ielā, Montrealas latviešu katoļu draudzes **kārtējais dievkalpojums.**
- 19. septembrī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības **kārtējais saiets.**
- 22. septembrī, plkst. 14:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudzes **kārtējais dievkalpojums.**

- 2. oktobrī, plkst. 16:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" **pilnsapulce.**
- 4. oktobrī, plkst. 12:00, Latviešu namā, Latviešu sabiedriskā centra darba grupas **kārtējais palaunadzis.**
- 13. oktobrī, plkst. 16:00, Tērvetē, latviešu ev.-lut. Trīsvienības **Pļaujas svētku dievkalpojums pēc tam Pļaujas svētku mielasts.**
- 17. oktobrī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības **kārtējais saiets.**
- 20. oktobrī, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas Jēzus Sv. Sirds kapličā, 426 Sulpice ielā, Montrealas latviešu katoļu draudzes **kārtējais dievkalpojums.**
- 25. oktobrī, plkst. 18:00, Latviešu centrā, MLB izkārtojumā, **Ilmāra Dzeņa koncerts un balle ar Emburgas zēnu ansambļa piedalīšanos.** Plašāka informācija nākamajā MLB Ziņotāja numurā.

MLB Z 2002 V 580

Laipni lūdzam MLB biedrus un MLB Ziņotāja lasītājus nokārtot savus izstāvošos maksājumus ar **atbildes pastu.** Izmantojiet zemāk iespiesto maksājuma blanku. **Dāviniet** MLB Ziņotāju saviem radiem un paziņām Latvijā!
Lūdzam līdzstrādniekus materiālus 2002. gada septembra/oktobra numuram, kas iznāks ap 12. septembri, iesūtīt nekavējoties, **bet ne vēlāk kā līdz 2. septembrim.**
Paziņojiet savas adrešu maiņas, dzīvokļa numuru ieskaitot. Gadījumos, kad neesat MLB Ziņotāja numuru saņēmuši, ziņojiet par to redakcijai. Nosūtīsim citu.

Vēršam Jūsu uzmanību uz faktu, ka nevaram garantēt absolūtu SABIEDRISKĀS DZĪVES LAIKRĀŽA pareizību. Neskaidrību gadījumos aicinām sazināties ar pasākumu organizētājiem. Pavaicājiet!

Šo MLB Ziņotāja numuru izdalām lasītājiem uz rokas 15. augustā pensionāros. Pārējos eksemplārus nododam Kanadas pastā 21. augustā. Red.

MLB ZIŅOTĀJA administrātores un MLB kasierei A. Porietei-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Que, Canada H9R 2X5, ☎514-697-6624

Ar šo nosūtu MLB Ziņotāja abonementa samaksu par _____ gadu/iem (\$ 35.00 vai \$ 30.00)	\$ _____
Gaisa pasta piemaksu (ASV \$ 6.-, citos kontinentos \$ 20.-).....	\$ _____
Ziedoju tehnisko izdevumu segšanai	\$ _____
Ziedoju spiestuves uzlabošanai, mašīnu remontiem.....	\$ _____
Dāvinu MLB Ziņotāju _____	\$ _____
LNAK dalības maksu (maksājot caur MLB \$ 10.-; pensionāriem \$ 5.00).....	\$ _____
MLB biedru maksu par 2002./2003. darbības gadu (\$ 15.-)	\$ _____
Ziedojumu Montrealas latviešu biedrībai	\$ _____
Ziedojums citiem mērķiem. Kam?.....	\$ _____
Ziedojums Kopējam svētku sveicienam	\$ _____
Čeki rakstāmi uz Montreal Latvian Society vārda	Kopā
	\$ _____

(Maksātāja vārds, uzvārds, adrese, pasta koda, tālruņa numurs) (paraksts)

Jūsu komentāri: _____

